

Adventes Vēstis

2012. gada jūnijs, #6 (196)

Vienoti Kristus
cerībā

J. POLSENS PAR
SVĒTĀ GARA
IETEKMI ŠEIT
UN TAGAD

UZSĀKTA JAU-
NA DIEVNAMA
CELTNIECĪBA
VENTSPILĪ

NEPARASTAS
LIECĪBAS PAR
DIEVA APSAR-
DZĪBU

LIEPĀJAS DRAU-
DZE SVIN 100
GADU JUBILEJU

INTERVIJA AR
LĪVIJU BALTRU-
ŠAITI BAUSKĀ

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Intervija	14
Liecība	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Ģimene	22
Vēstules	23

www.adventesvestis.lv

Tas nu ir noticis. Ar novēlošanos, bet tomēr beidzot esam atklājuši savu žurnāla mājas lapu. Tas nozīmē, ka „Adventes Vēstis” dzīvi uzsāk arī elektroniskajā vidē. Adrese ir tieši tāda, kādu redzat šajā virsrakstā.

Šī iecere bija jau sen. Taču pietrūka... laikam visvairāk pietrūka apņēmības. Protams, arī tagad vēl ir idejas, kuras jārealizē, centieni, kurus jālabo un jāpiekoriģē. Turklāt abas vides, elektroniskā un drukātā, viena otru papildinās. Jaunākās ziņas mājaslapā varēsīt atrast agrāk nekā drukātā formā. Toties daļa rakstu būs lasāmi tikai uz papīra. Varbūt, ka nākotnē iespējas

mainīsies. Labprāt uzklaušīsim arī jūsu ierosinājumus, sadarbības piedāvājumus vai palīdzību. Mūsu e-pasta adrese nemainās: adventesvestis@inbox.lv.

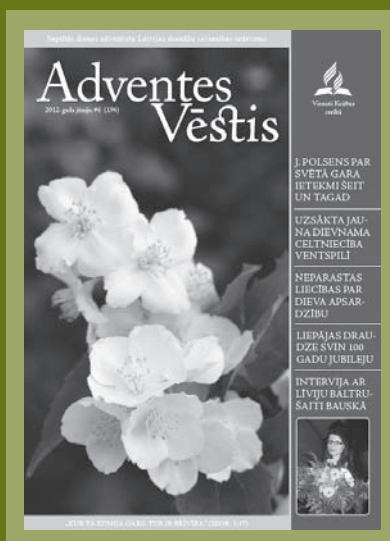
Ja runājam par šo izdevumu, īpaši iesaku izlasīt centrālo Tēmas rakstu – par Svēto Garu. Lai nav tā, ka mēs ilgojamies un lūdzam pēc tā, kas jau sen ir pieejams un mājā mūsos. Un Dievam jābrīnās, kāpēc gan mēs tik izmisīgi lūdzam to, ko Viņš jau sen ir iedevis. Jaunieši ir mudināti sekot līdzī labākajām iespējām, kā šajā vasarā izmantot brīvo laiku. Bērnu lappusītē ir krustvārdu mīkla, kuru arī es gribu pamēģināt atrisināt. Protams, jaunākās ziņas no draudzēm mums vēsta, ka daudzviet kūšā dzīvība. Bet intervija un kādas mīlas māšas liecības noteikti stiprinās mūsu ticību. Cik gan apbrīnojami Dievs darbojas ikviena cilvēka dzīvē!

*Aidis Tomsons
AV ziņu nodaļas
atbildīgais redaktors*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts ROZNERIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Lai Dievs veido mūsu dzīves

Kā jau vienmēr, vasara vieniem ir atvaļinājumu laiks, citiem spraiga darba periods. Bet tā jau tas vienmēr ir bijis. Šī vasara nav izņēmums, jo tajā ieplānotas gan nometnes, gan semināri un citas aktivitātes, kurās iespējams piedalīties dažādu paaudžu cilvēkiem.

Jūnijs iezīmējas ar to, ka pirmo reizi vēsturē Latviju apmeklējis Septītās dienas adventistu Ģenerālās Konferences jauniešu nodaļas vadītājs, un šī apmeklējuma laikā notika adventistu Baltijas jauniešu festivāls. Protams, tajā nebija divdesmit tūkstoš dalībnieku kā starpkonfesionālajā Baltijas jauniešu festivālā ar evaņģēlistu Frenklinu Grehemu, bet prieks, ka vairāki simti jauniešu no visām trim Baltijas valstīm varēja pulcēties Rīgā.

Domājam arī par draudzes nākotni. Jaunu draudžu veidošana. Bez tās nav iedomājama draudzes tālāka eksistence. Mācītājs Toms Evans no ASV dalīsies savās atziņās un pieredzē. Domāju, ka tas būs noderīgi ikvienam, kas ir ieinteresēts šajos procesos. Lai gan draudze nav misijas mērķis, bet gan Jēzus Kristus, būt viņa mācekļiem, draudze ir vieta, kur praktizēt ticību, kur stiprināt vienu otru, kur parādīt to mīlestību, kuru esam no Dieva saņēmuši.

Draudzes uzdevums nav būt policistiem, bet Jēzus lieciniekiem. Liecinieks parasti var liecināt par to, ko pats piedzīvojis, ne to, ko kaut kur dzirdējis vai ko domā, ka tam tā vajadzētu būt. Dievs rūpējas par to, lai katrs cilvēks saņemtu pestīšanu un varētu būt Dieva valstības pavalstnieks. Mums, cilvēkiem, ir tieksme visu mērīt pēc mūsu izpratnes un ieskatiem. Tas skar visas dzīves jomas, arī reliģiju. Cilvēks iedomājas, ko vajadzētu darīt draudzei, tās mācītājam, visiem citiem un tad sāk to skandināt, kritizējot visu, kas neatbilst viņa uzskatiem vai izpratnei. Tas ļauj justies labāk, jo nav jādodomā par savu dzīves veidu un praksi. Interesanti, ka lielākajai daļai cilvēku svarīgākais nav dzīves veids, bet tas, cik pareizi un pārliecinoši cilvēks runā.

Svētie Raksti tomēr atgādina, ka nav gudri paļauties uz cilvēku daiļrunību, bet gan uz dzīvo Dievu. Vēstulē Ebrejiem tās autors atgādina: neatmetiet tāpēc savu pašāvību, tai ir liela alga (Ebr. 10:35). Kādēļ? Vēl nedaudz, un tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. Tādēļ dzīvojiet ticībā un pašāvībā uz Dievu. Taisnais dzīvo no ticības. Šis apgalvojums tieši tā minēts četras reizes. Ebreju vēstules autors citē pravieti Habakuku (Hab. 2:3-4). Ja tas atkārtots vairākkārt, tad tas ir kas nozīmīgs. Ebreju vēstules 11. nodaļas 6. pantā teikts, ka bez ticības nav iespējams Dievam patikt.

Domājot par ticību, mums jākoncentrējas nevis uz sevi, bet Dievu, Viņa rakstura iezīmēm. Ticība ir kristieša dzīves galvenā atslēga. Nevis zināšanas, ka Dievs ir, iedomāta Dieva pakārtošana sev, bet ticība dzīvajam Dievam, kas ir pāri visam. Viss, ko iegūstam, nāk no Viņa. Mūsu pestīšana ir Dieva darbs, ko varam saņemt ticībā.

Ticība nav kaut kas pats par sevi. Mēs taču varam sākt ticēt savām lūgšanām, savam svētumam, savam pārkumam. Bet ko tāda ticība dod? Vienīgi pilnīga uzticēšanās dzīvajam Dievam, pieņemot Viņu par visas savas dzīves Kungu, ir tā, kas izmaina dzīvi. Vai ticam, ka Viņš ir aktīvs mūsu dzīvē vai pasīvs, tas veido mūsu attieksmi.

Problēma ir tā, ka bieži sadalām dzīvi un pasauli sfērās – mūsu un Dieva. Bet ticība nav maģija, bet pašlaušanās uz Dieva apsoliņumiem. Ticībā runa nav par sasniegumiem, lūgšanu garumu, skaļumu, formu, bet tās mēru, un šis mērs ir ticība. Jēzus ir sacījis: „Tāpēc es jums saku: visu, ko jūs lūdzat vai prasāt, ticiet, ka jūs to saņemsiet, un tas jums arī būs.” (Marka 11:24)

Lai Dieva miers un ticības prieks ir bagātīgi ar katru no jums!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

21. jūnijs - 1. jūlijs

Rīgā, Baznīcas ielā 12a notiks mācītāja Toma Evansa vadīts seminārs par mazajām grupām.

8. - 15. jūlijs

Latvijas Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne.

4.-5. augusts

Adventistu jauniešu vasaras nometne *TeamWork*.

11. augusts

Adventistu Valmieras draudzes 100 gadu jubilejas svinības.

Mazsalacas draudzes pateicība

Nu jau vairāki mēneši pagājuši kopš Adventes Vēstis varējāt lasīt par Mazsalacas dievnama celtniecību. Toreiz izteicām savu pateicību par sirds siltumu un par telpu siltumu, kā arī par celtniecības fondā ziedotajiem līdzekļiem. Aicinājām arī palīgus.

Tagad Mazsalacas draudze slavē Dievu un pateicas arī cilvēkiem par to, ka mūsu lūgums nav izskanējis tukšumā. Rūpēs par dievnama telpu skaistu noformējumu vērtīgu padomu saņēmām no valmierieša, dizaina mākslinieka Jura Ores. Ļoti iepriecināja Talsu draudzes brāļa Eināra Negriba čaklais un rūpīgais darbs. Nozīmīgu palīdzību ir snieguši arī limbažnieki Andis Kairis un Gunārs Numurs. Vienmēr izpalīdzīgā Cīruļu ģimene no Valmieras draudzes ir devusi gan finansiālu, gan darbaspēka atbalstu. Bet Tamāra Kurkova no Zilākalna sacīja: „Es te strādāšu, kamēr dievnams būs gatavs.”

Protams, tie ir tikai daži vārdi, kurus šeit varam nosaukt. Bet mēs vēlamies pateikties visiem, kuri ziedo celtniecības fondam, pat nezinādami, kur šie līdzekļi nonāk. Varam apliecināt, ka tie ir nonākuši Mazsalacā, un bez tādas palīdzības mums nebūtu iespējams uzcelt tādu dievnamu, kā tas tiek celts tagad. Lai gan daudz padarīts, tomēr darāmā vēl ir. Tāpēc labprāt gaidām palīgā ikvienu, kas vēlas un var piedalīties šajā svētīgajā darbā.

Kontaktinformācija: tel. 26599758 – draudzes mācītājs Dzintars Ozoliņš

Inta Priede

Karaliene Debesu skatījumā

Kā katru gadu, arī šogad maijā Adventistu Rēzeknes draudzē vienā no dievkalpojumiem tika runāts par mātes lomu ģimenē. Mācītājs Imants Ģipslis palīdzēja visiem, kas bija klātesoši, atcerēties svarīgākās rakstu vietas no Svētajiem Rakstiem. Centrālie panti bija no Salamana pamācībām, 31. nodaļas: „Daiļums viļ un skaistums pait; sieva, kas To Kungu bīstas, ir jāteic un jādaudzina.” (30. pants, bet visa doma ir izteikta no 10-31. pantam). Kā arī atklāja pēdējo dienu pravietes Elenas Vaitas darbos rakstīto par māti kā ģimenes karalieni un palīdzēja šo skaidrojumu izprast Debesu skatījumā.

Dieva iedvesmota, viņa raksta: „Karaļa darbs uz troņa nav augstāks par to, kas jādara mātei. Māte ir savas ģimenes karaliene. Viņas varā nodota bērnu raksturu veidošana, lai tie būtu derīgi augstākai, nemirstīgai dzīvei. Eņģelis nevar prasīt sev augstāku uzdevumu; jo, darot šo darbu, viņa ar to kalpo Dievam. Lai viņa tikai aptver sava darba augsto raksturu, tas darīs viņu drosmīgu. Lai viņa tikai izprot sava darba vērtību un apliek visus Dieva ieročus, ka var atsist kārdinājumu pielīdzināties pasaules standartam. Viņas darbs ir šim laikam un mūžībai.” (Krištingā māja, 38. nodaļa – Mātes stāvoklis un pienākumi).

Vēl papildus ziedu klēpjiem un paldies vārdiem mūsu draudzes mātes priecēja Septītās dienas Adventistu Valmieras draudzes vīru kvartets. Tas patiešām bija brīnišķīgi! Skanīgi, sirsnīgi, patiesi un mūsu Radītājam par godu! Lai gan ziedi novīst, tomēr mūsu atmiņas silda četru brīnišķīgu vīru dziedājums un Elīnas Gailles dziļi izjustais klavierpavadījums. Paldies, Jums, mīlie brāļi un māsas, par tik brīnišķīgu dāvanu Rēzeknes draudzei un Jēzum!

Elīna Ģipsle Rēzeknes draudzē

Mātes diena – draudzības diena

Mātes diena. Šogad mūsu draudzē tā bija neparasta. Ģimenes, ar kurām iepazīnāties Ziemassvētku pasākumā un ar kurām tikāmies seminārā par veselīgu dzīves veidu, saņēma Alises un Beātes sagatavotus ielūgumus. Kā arī pie mums šajā dienā ciemos atbrauca jau iepazītie draugi no Rīgas 5. draudzes. Dievkalpojumā mūs iepriecināja bērnu dziedātas dziesmas, rīdzinieces

Alises klavierspēle un māmiņām un vecmāmiņām pasniegtie rožu ziedi.

Pēc gardas malītes skatījāmies draugu atvesto ciemkukuli – Ingrīdas Markusas sarakstīto un režisēto skeču „Labais Gans”. Šo stāstu varat izlasīt žurnāla „Adventes Vēstis” maija numurā, bet mūs uzrunāja mazo jēriņu piedzīvojumi, nokļūstot Vilka un Lapsas varā. Bērni ļoti patiesi attēloja savus varoņus – Vilku, liekulīgo un viltīgo Lapsu, jēriņus – gan dumpīgo, gan prātīgo, gan neapdomīgo. Arī Gans pārliecināja par savu sirsnīgo un rūpīgo attieksmi. Uzveduma saturu uzskatāmi atklāja tajā izmantotā mūzika. Ikvienam bija skaidrs – Lapsa vienmēr atradīs kārdinājumus, lai „mēs jūs aizvedīsim pilnīgi pretējā virzienā”, un labais Gans sargā ikvienu Sava ganāmpulka aitiņu.

Turpinājumā varējām pārbaudīt savas zināšanas, atbildot uz jautājumiem par Bībelē minētajām sievietēm. Jautājumu bija daudz, jo runājām par desmit sievietēm. Tomēr viktorīnas beigās kāda māsa sacīja – „Kad biju tā īsti iejutusies, tad viss jau beidzās.” Bija prieks par atziņām bagāto, svētīgo kopā ar brāļiem un māsām pavadīto laiku.

Daina Sproģe Tukuma draudzē

Sludinājumi

• 18. augustā pl. 11:00 Ērgļu adventistu draudzes 10 gadu jubilejas koncerts. Ērgļu saietā namā Rīgas ielā 5 pl.14:00 pusdienas un pl. 15:00 muzejā „Braki” pasākuma turpinājums. Ziedojumi tiks veltīti Ērgļu maznodrošināto bērnu „skolas somai”.

Lielmutes Liepājā

Jau ceturto gadu no 1. līdz 3. jūnijam Liepājā notika svētki visai ģimenei „Lielmutis Fricis un Lielmūte Marta”. Tādu otru svētku Latvijā nav! Bērni un viņu vecāki varēja piedalīties radošās darbnīcās, sadziedāties ar lielo kori, sadziedoties lielajā dejā, piedalīties lielajā gājienā, iet rotaļās un izpriecāties atrakcijās. Aktivitātes notika gan Liepājas Rožu laukumā, gan Jūrmalas parkā trīs dienu garumā.

Šogad šajos svētkos aktīvi piedalījās arī Adventistu Liepājas draudzes pusaudžu klubs “Ceļa Meklētāji”. Svētdien viena no visvairāk apmeklētajām atrakcijām svētkos bija kluba organizētā alpīnistu siena. Izmēģināt savus spēkus un uzkāpt 8 metrus augstajā sienā centās gan lieli, gan mazi.

“Ceļa Meklētāju” kluba direktors Juris Pasternaks ir ļoti apmierināts ar pasākumu: “Mēs esam iepriecinājuši tik daudz cilvēku! Tik daudz ģimenēm mēs esam izdalījuši informatīvus bukletus par mūsu klubu! Mums jau ir pirmie pieņemumi kluba nodarbībām, kuras atsāksies septembrī.”

Labā ziņa visiem tiem, kuri šogad nepaspēja piedalīties – mēs nākošajā gadā atkal būsim šeit!

Ivo Roderts

„Lielā cīņa”

12. maijā Septītās dienas adventistu Rīgas 6. draudzē notika evaņģelizācijas dievkalpojums, veltīts E. Vaitas grāmatas “Lielā cīņa” izplatīšanai apkārtējiem iedzīvotājiem. Draudzē viesojās sludinātājs Nikolajs Guņko no Minskas draudzes.

Adventistu Minskas draudze aktīvi ir iesaistījusies E. Vaitas grāmatas “Lielā cīņa” izplatīšanā. Draudzes

mērķis ir aizsniegt cilvēkus šajā pasaulē, tāpēc draudzei ir jādara viss, lai evaņģēlija vēsts aizsniegtu daudzus cilvēkus. N. Guņko teica, ka viņš esot iedvesmots no vispasaules “Lielās cīņas” izplatīšanas projekta.

Mūsu draudzes mācītājs Vitālijs Kroitors: “Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferencē tika nolemts, ka E. Vaitas grāmatai “Lielā cīņa” ir jābūt visizplatītākajai šajā gadā. Lasot šo grāmatu, cilvēki sapratīs labāk pagātnes notikumus un viņiem vairošies ticība nākotnes notikumiem.”

Valdis Dahs

Palīdzība ģimenēm

No 26. līdz 27. maijam Adventistu Rīgas 4. draudzē notika tikšanās ar maģistri ģimenes un laulības jautājumos, Zaokskas Teoloģiskā semināra pasniedzēju Lidiju Neikurs. Pirmajā dienā viņa runāja par septiņiem soļiem draudzes nodaļu organizēšanā, kā arī par to, kā kļūt par veiksmīgu vadītāju. Nākamajā dienā notika semināri par bērnu un vecāku attiecībām, kā arī par attiecībām ģimenē. Tika arī analizēts jautājums par mūsu emociju pasauli un kā tikt galā ar sliktām emocijām. Semināri bija ļoti interesanti, tikai žēl, ka tik maz cilvēku bija no latviski runājošām draudzēm.

Piemēram, viena atziņa no semināriem: katra nodaļa draudzē ir misionāru nodaļa, bet misijas nodaļa koordinē misijas darbu pārējās nodaļās. Kad mēs nodaļu darbu virzām tikai uz draudzi iekšienē, mēs pasliktinām nodaļu darbu. Misijas darbs ir pamats mūsu draudzes eksistencei virs zemes. Pēc semināriem es aicināju Lidiju Neikurs uz nelielu sarunu. Lūk, ko viņa pastāstīja:

“Manas ģimenes konsultāciju kalpošana sākās 1965. gadā. Esmu ieguvusi medicīnisko izglītību. Man vajadzēja arī apgūt zināšanas dažādās sfērās gan psiholoģijā, gan cilvēku attiecību jautājumos. Es devos uz Endrjūsa universitāti, lai apgūtu zināšanas, kā strādāt Septītās dienas adventistu draudžu nodaļās un sabat-skolas nodaļā. Pie mums bija ieradies pasniedzējs no Austrālijas un Klusā Okeāna divīzijas universitātes ģimenes jautājumos, lai pasniegtu kursus par attiecībām ģimenē un ģimenes konsultācijas jautājumiem. Ļoti daudz lasīju grāmatas – gan mūsu adventistu, gan citas. Vēlāk mani aicināja par pasniedzēju Zaokskas seminārā.

Es jau 15-20 gadus vadu seminārus par ģimenes attiecību jautājumiem. Mūsu darbs ir iemācīt cilvēkiem tikt galā pašiem ar sevi un palīdzēt citiem cilvēkiem. Tiem, kuri vēlas apgūt zināšanas praktiskajā kristiešu psiholoģijā, es ieteiktu studēt Bībeli un Pravieša Gara darbus, it īpaši E. Vaitas “Kristiešu māja”, “Prāts, raksturs un personība”. Šo grāmatu es uzskatu par pamatu cilvēkiem, kuri vēlas būt par konsultantiem.”

Valdis Dahs

Dieva pēdās Gulbenes pilsētas skvērā

19. maijā Gulbenes pilsētā jau nedēļu ilgstošajos Ģimenes svētkos pilsētas centrālais skvērs bija ļaužu piepildīts. Ielu vilcieniņš vizināja braukt gribētājus, brīvā skatuve pulcēja skanīgu balsu īpašniekus no dažādām skolām un bērnu un jauniešu ansambļiem un kolektīviem. Uzkarsētā publika gaidīja Ģimeņu svētku kulmināciju – izcilāko Gulbenes novada ģimeņu apsveikšanu dažādās nominācijās.

Tikmēr skvērā dziļāko malu piepildīja krāsaini un aicinoši darbību laukumi – dažādu kristīgu organizāciju un draudžu iepazīšanās teltis. Alūksnes Ceļa Meklētāju klubs „Dieva pēdās”, kas visu mācību gada laiku organizēja nodarbības arī Gulbenē, saulainajai dienai piešķīra īstu karstas vasaras un Ceļa Meklētāju nometnes garšu – aicinot uz pasākumu ejošās ģimenes un bērnus iziet aktīvi atjautīgu trasīti, nodarbojoties ar dažādiem dabas uzdevumiem, rokdarbiem un iepazīstinot sabiedrību ar Ceļa Meklētāju organizācijas darbības izstādi.

Krāsainās puķēs un spilgtos putnos uzplauka vairāki krāsaino balonu simti, sārtas pusdienu salvetes pārtapa lielziedu nelķēs, tika pārlieti un pusdienu zupai atjautīgi aprēķināti vairāki desmiti ūdens litru, ar kramu, lupu un tāsīm uzšķiltas īstas indiāņu uguns dzirkstis, pazīti koki, vītas virves, dziedātas dziesmas, mesti šķīvīši, bumbiņas un riņķi. Ceļa Meklētāju kandidātiem, trasi pabeigušiem, tika izsniegti gatavības sertifikāti, ar cerību gaidot kādus jaunus draugus kluba nodarbībās rudenī.

Paši sajūtām tādu piepildījumu, kādu var dot tikai nesavtīga kalpošana un darbošanās. Plakāti teica: „Ģimene – Latvijas lepnums un spēks”, bet mums gribas paust, ka mūsu lepnums un spēks ir Dievs, par Ko mēs vēlējamies stāstīt un Ko teikt.

Ilva Liepiņa, ticu, arī Dieva pēdās

Sāk būvēt draudzes ēku

1908. gadā dibinātā Septītās dienas adventistu Ventspils draudze ielikusi baznīcas pamatakmeni. Dievnamu būvēs Nikolaja ielā 9. Līdz šim adventisti Dievu pielūdza īrētās telpās, baptistu lūgšanu namā. Adventisti turpinās sadarbību ar baptistiem, jo būvniecība prasīs laiku, bet pavisam drīz viņiem vecpilsētā, Nikolaja ielā 9, būs jauna baznīca. Mācītājs Ojārs Incenbergs atturas prognozēt, kad tiks pabeigta celtniecība, jo vairāk tādēļ, ka „es ticu savam varenajam Dievam un zinu, ka Viņam viss ir iespējams”, bet Ojārs cer, ka jau šogad draudzes ēka būs zem jumta. Būvnieki paredz, ka baznīcu uzcelīs trīs gados. Pamatakmens likšanā piedalījās arī bīskaps Viesturs Reķis, kurš sirsnīgi pateicās par Ventspils pašvaldības atbalstu un sadarbību, uzteicot pilsētas izaugsmi un izsakot prieku par to, ka nu šeit būs vēl viena vieta, kurā godās garīgas vērtības. Kurzemē Ventspils bija pēdējais punkts, kurā adventistiem vēl nebija savas draudzes ēkas, bet drīz tā taps!

Mariena Zvaigzne, pārpublicēts no „Ventas Balss” 01.06.2012

Bagātā nedēļas nogale

19. maija sabata dievkalpojumā pie mums bija ieradusies mīļi ciemiņi no Tukuma draudzes – Liepiņu ģimene.

Mūsu mācītājs Almants Liepiņš savā svētrunā piekārs 1 Kor 1:9, kur ir teikts: „Dievs ir uzticīgs, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga sadraudzībā.”

Muzikālos priekšnesumus sniedza Liepiņu ģimenes un viņu jaunākās atvasītes Madara un Daumants. Pēc ilgāka laika prieks redzēt, kā šie divi jaunieši ir izauguši gan fiziski, gan mākslinieciskajā ziņā.

19. maija vakars bija Muzeju nakts visā Latvijā, arī Alūksne nebija izņēmums. Taču Alūksnes Evaņģēliski luteriskajā baznīcā jau trešo gadu tika rīkots kristīgas mūzikas vakars, kurā piedalījās pilsētas kristīgo draudžu kori, ansambļi un mūziķi. Arī mūsu draudze bija uzaicināta. Apvienojoties mūsu draudzes un ciemiņu dziedātājiem un mūziķiem no Tukuma draudzes, izdevās ļoti spīdoši pārstāvēt Adventistu Alūksnes draudzi.

Pēc koncerta baznīcā, kad es jau biju iegriezies Bībeles muzejā, pie manis pienāca kāda koncerta apmeklētāja un sajūsmā noelsās: „O, jā, fantastiski adventisti uzstājās!” Grēks jau tā teikt, bet tanī brīdī es priekā un lepnumā pacēlu degunu augstāk.

Varu vēl piebilst, ka tanī vakarā arī Bībeles muzejs bija ļaužu pārpildīts. Bija ģimenes, mātes bērniem stāstīja, un bērni ar lielu zinātkārī klausījās.

Nākošajā dienā Gulbenes pilsētā tika svinēti pilsētas svētki kopā ar ģimenes svētkiem. Tika aicinātas piedalīties visas Gulbenes pilsētā esošās draudzes. Tātad arī Adventistu Gulbenes draudze, kas tur nav sevišķi liela. Tāpēc tur devās daļa adventistu no Alūksnes draudzes, kā arī mūsu ciemiņi – Liepiņu ģimene no Tukuma draudzes. Bija pat arī ciemiņi no Cēsu draudzes.

Gājiens veidojās no visām pilsētas draudzēm līdz pilsētas parkam, kur katras draudzes mācītājs uzrunāja klātesošos un draudzes locekļi sniedza priekšnesumus. Šī notikuma aculiecinieki atzinīgi novērtēja adventistu draudzes mācītāja un locekļu brīnišķīgo uzstāšanos.

Anna Jaunzeme Alūksnē

LIEPĀJAS DIEVNAMAM - 100

29. aprīļa rītā Adventistu Liepājas dievnams piedzīvoja nepieredzētu rosību – draudze pulcējās, lai svinīgos apstākļos pateiktos Dievam par lūgšanu namu, kā arī uzsāktu draudzes dievnama restaurācijas darbus. Šī gada aprīlī aprit 100 gadi kopš dievnama celtniecības pabeigšanas un iesvētīšanas.

Pēc dr. Daniela Heica rīcībā esošās informācijas, Liepājas dievnams bijis pirmais un vienīgais cariskās Krievijas teritorijā uzceltais adventistu dievnams pirms pirmā pasaules kara.

Ja 1912. gada Lieldienās jauno kapelu iesvētīja Krievijas Adventistu savienības priekšnieks H. Lebzaks, tagad pēc 100 gadiem Liepājas dievnamā bija ieradies Adventistu Baznīcas Trans-Eiropas nodaļas vadītājs Bertils Viklanders, lai kopā ar adventistu Liepājas draudzi svinētu īpašo nama jubileju. Baltijas ūnijas prezidents Valdis Žilgalvis izteica prieku par draudzes apņemšanos labot un sakārtot namu. “Šis dievnams ir unikāls, tas nes dažādo laikmetu elpu – tas ir redzams gan ārienē, gan interjerā,” skaidro V. Žilgalvis. “Šis nams stāsta par īpašu Dieva klātbūtnes apliecinājumu, jo tika sargāts divos pasaules karos. Es pateicos gan Liepājas draudzes locekļiem, gan arī Latvijas draudžu savienībai par atsauksmi līdzekļu vākšanā. Tāpat līdzekļus piešķir gan Baltijas ūnija, gan Trans-Eiropas nodaļa. Dievnamam varēs ielikt jaunus logus un saremontēt griestus. Bet tas ir tikai sākums.”

“Dievkalpojums ar dr. Viklandera piedalīšanos bija ļoti nozīmīgs Liepājas draudzei ne tikai kā restaurācijas darbu sākuma iezīme un atcere par aizvadītajiem dievnama 100 gadiem, bet jauns uzmundrinājums misijai,” norāda Latvijas draudžu savienības bīskaps Viesturs Reķis. „Dr. B. Viklanders savā uzrunā atgādināja, ka draudzes jēga ir tikai tajā, ko tā var sniegt sabiedrībai, jo tā ir Dieva mīlestības aģents. Dievs darbojas caur cilvēkiem. Ja draudze ir aktīva, tad arī dievnamam ir nozīme un jēga. Tas ir lūgšanu nams

visiem ļaudīm. Lai Dievs dod liepājniekiem spar un prieku gan dievnama restaurācijai, gan arī kā Dieva mīlestības un žēlastības praktiskiem lieciniekiem!”

“Šī bija lieliska, svētīta diena, brīnišķīgi svētki. Mēs to jau tik sen gaidījām!” priekā dalās adventistu Liepājas draudzes mācītājs Ivo Roderts. “Esmu no sirds pateicīgs Dievam, ka mūsu dievnama atjaunošanu varam iesākt ar tik brīnišķīgu dievkalpojumu un kopīgām lūgšanām. Mēs esam pilni enerģijas sakārtot draudzes namu tā, lai tas nestu vēl lielāku svētību tiem, kuri Dievu vēl tik labi nepazīst...”

„Manā mūžā pirmo reizi tik augsta draudzes amatpersona apciemo mūsu draudzes namu,” atzīst ilggadējā draudzes locekle Dzidra Bethere, kura, neņemot vērā savu cienījamo 79 gadu vecumu, vēl aizvien ir aktīva draudzes padomes locekle. “No sajūsmas aplausiem, kuri atskanēja, Adventistu Baznīcas Trans-Eiropas nodaļas prezidentam simboliski iesākot remonta darbus, es jutu, ka draudze ir aizkustināta un gatava darboties aktīvi arī turpmāk.”

Liepājas draudzes vecāko un Ceļa Meklētāju vadītāju Juri Pasternaku aizkustināja B. Viklandera liecība par Vispasauls Baznīcas lūgšanām par draudzēm aiz “dzelzs aizkara” visus garos padomju gadus: “Mani īpaši uzrunāja Bertila Viklandera liecība par Vispasauls draudžu lūgšanām laikos, kad cerības par Padomju varas krišanu un Dieva Vārda brīvu sludināšanu Latvijā šķita nereālas. Tomēr Dievs šīs lūgšanas ir atbildējis ar brīnumu, kuru esam piedzīvojuši. Tas dod vēl lielāku pašārvību, ka Viņš vadīs arī turpmāk.”

Evija Roderte

Jans Polsens
*Ģenerālkonferences
 prezidents emeritus.*

SVĒTAIS GARS NU UN TAD?

Mēs ar sievu 1960.-tajos gados atradāmies Nigērijā, kad tur sākās pilsoņu karš – nežēlīgs, asiņains konflikts, kurā tika nogalināti daudzi tūkstoši. Es biju Septītās dienas adventistu koledžas direktors Nigērijas rietumos, kur tagad atrodas Bebkoka universitāte. Tolaik koledža bija slavena ar savu maizes cep-tuvi, un katru dienu agri no rīta divi furgoni veda svaigu maizi uz tuvējām pilsētām – Lagosu un Ibadanu.

Viens no šoferiem, kas veda maizi uz Ibadanu, atnāca pie manis vēlā vakarā. Viņš bija no Nigērijas austrumos mītošās Ibo cilts, kura atradās kara stāvoklī ar pārējo valsti. Karadarbībai tuvojoties, vairums Ibo cilts studentu, raizējoties par savu drošību, bija devušies mājās, bet šis students bija palicis koledžā. Tagad viņš man sacīja: „Es baidos rīt viens pats braukt uz Ibadanu, vai jūs nevarētu braukt kopā ar mani?”

Četros no rīta mēs devāmies ceļā, ielikuši furgonā papildu kasti ar maizi, ko izdalīt kareivjiem kontrolpunktos, kuriem mums būs jābrauc cauri. Nogādājuši maizi pilsētā, uzsākām atpakaļceļu. Kādā ceļa līkumā bija apturētas vairākas automašīnas. Tuvumā stāvēja pusducis kareivju ar automātiskajiem ieročiem. Tie bija Nigērijas ziemeļos dzīvojo-

šās Hausa cilts kaujinieki – visnesamierināmākie Ibo ienaid-nieki. Viņi bija acīmredzami iereibuši. Angliski viņi zināja vien dažus vārdus, un, pieejot katrai no mašīnām, viņi uzdeva tikai vienu jautājumu: „Kāda tauta?”, ar to domājot cilts piederību. Pienākot pie mūsu furgona, viņiem nebija jājautā, jo viņi varēja redzēt cilts piederības zīmes uz mana šofera sejas.

„Kāp ārā,” kareivji viņam sacīja. Es zināju, kas būtu, ja viņš izkāptu. Tik daudz Ibo ļaužu jau bija vienkārši nošauti ceļmalā. Es atvēru savas puses durvis un sāku izkāpt. „Nē,” viņi sacīja un ar žestiem rādīja, lai palieku mašīnā. Grupas vadītājs atradās manā mašīnas pusē. Es nočukstēju lūgšanu un sāku ar viņu runāt.

Es runāju bez pauzēm apmēram 15 minūtes. Man runājot,

pārējie kaujinieki, kuri bija notēmējuši savus ieročus pret mašīnas logiem, sastājās apkārt un klausījās. Līdz šai dienai man nav ne jausmas, ko es viņiem sacīju. Vienu gan es zinu, proti, es nepratu viņu valodu, un viņi neprata manējo. Tomēr viņi klausījās ļoti uzmanīgi, pat nepakustēdamies. Pēc stundas ceturkšņa grupas vadītājs teica manam Ibo šoferim: „Labi, mēs ļausim tev braukt, bet tikai tāpēc, ka tavs kungs tik labi runāja.”

Kā teologs un profesors esmu studējis un mācījis Svētā Gara teoloģiju. Kā mācītājs esmu sludinājis svētrunas par Svētā Gara izpaušmēm draudzē. Kā draudzes vadītājs esmu lūdzis par Dieva Gara klātbūtni un vadību lēmumu pieņemšanā, kas dažkārt prasa ko vairāk par cilvēcisku gudrību. Bet šajās dažās minūtēs uz puteklainā Nigērijas ceļa Svētais Gars negaidīti un dramatiskā veidā kļuva reāls manā dzīvē. Vai tā bija glosolālīja – runāšana mēlēs? Lai kā jūs to gribētu definēt teoloģiski, es zinu, ka tajā brīdī Dieva Gars iedarbojās tīri fiziski, lai kalpotu dievišķam nodomam un glābtu Ibo studenta un, iespējams, arī manu dzīvību.

Kā mācītāji un vadītāji draudzē, kura pamatoti ir pieņēmusi piesardzīgu attieksmi pret tīri emocionālām un ezotēriskām *harizmas* izpaušmēm, mēs bieži izvairāmies uzsvērt Svētā Gara praktisko darbību Dieva ļaužu ikdienas dzīvē. Iespējams, dažkārt savā mācībā un sludināšanā mēs Svēto Garu pārlieku *spiritualizējam*. Mēs nosūtām Viņu uz kādu citu sfēru, kas ir atdalīta no mūsu pasaules realitātēm. Mēs aprakstām Viņa lomu abstraktos, intelektuālos terminos, tādējādi „paceļot” Viņu praktiska nederīguma līmenī.

Tomēr, vienkārši sakot, Svētā Gara loma ir funkcionāla nevis dekoratīva. Viņš darbojas kā aktīvs spēks nevis teoloģiska konstrukcija. Viņš ir dinamiski klātesošs šodien, nevis nenoteiktībā gaidošs, lai tiktu *atbrīvots* kādā laika brīdī nākotnē. Kad Viņš darbojas, tas ir atbilstoši Dieva gribai, ne mūsējai. Viņš iesaistās cilvēciskajās lietās nevis ar mērķi izraisīt garīgu „uguņošanu”, bet lai praktiskā veidā atbildētu uz taustāmām vajadzībām – gan jūsu personīgajā, gan draudzes dzīvē.

Tik bieži es dzirdu, ka vārds „garīgs” tiek lietots kā sinonīms tādiem jēdzieniem kā „mistisks”, „neizprotams”, „noslēpumains” un „netverams”. Tomēr, raugoties uz apstākļiem, kādos Gars tika dots draudzei, kļūst skaidrs, ka Viņa nolūks ir būt „lietderīgam”. Kad Viņš darbojas, rezultāti ir konkrēti un taustāmi. Kā mums tādā gadījumā noregulēt mūsu izpratni par Svēto Garu un Viņa darbību mūsu draudzē tā, lai tā ietvertu šo fundamentālo praktiskumu, tajā pašā laikā lai tā nesaistītos ar kaut ko triviālu vai vienkāršu trokšņošanu?

Mācītājiem un draudžu administratoriem, kuri tiecas būt Gara pildītāji, šeit ir vēl papildu jautājums: kā kalpošana Garā izpaužas manā ikdienas saskarsmē ar cilvēkiem? Un kā es varu vislabāk meklēt Gara vadību un to saskatīt?

Šis temats ir burtiski nebeidzams, bet es jums vēlos līdzdalīt četrus vadošus principus, kas mani ir pavadījuši cauri gadiem; idejas, kas man ir palīdzējušas skaidrāk saprast, kā un kad Gars darbojas manā pašā dzīvē un mūsu draudzes dzīvē.

Lai saprastu Gara misiju, skaties uz Dēlu

Pārdomā pēdējās nedēļas Kristus kalpošanā uz zemes. Pēc trīs ar pusi gadu sadraudzības un apmācības mācekļi saprotamā kārtā raizējās par gaidāmo, šķietami neizbēgamo šķiršanos. Kas ar viņiem notiks, kad Kristus būs prom? Atklāti sakot, reizēm arī viņi bija svārstīgi, šaubīgi, nepastāvīgi un vāji sagatavoti stingri stāvēt par to, ko viņi bija iepazinuši kā Patiesību. Vai viņi spētu izdzīvot paši par sevi? Vai viņi vispār būtu paši par sevi?

Jēzus iepriekš centās mācekļus sagatavot dienai, kad Viņš dosies prom (sk. Mateja 26:11; Jāņa 7:33, 34). Viņš apgalvoja, ka, lai arī fiziski Viņš vairs nebūs klāt, patiesībā Viņš tos nekad neatstās. „Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mateja 28:20) „Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nāksu pie jums.” (Jāņa 14:18) Kristus pacelšanās debesīs nepārtrauca Viņa reālo klātbūtni savu ļaužu vidū; tā tikai pārgāja jaunā fāzē. Viņa klātbūtne savas zemes ģimenes vidū turpinājās caur Svētā Gara dāvanu un kalpošanu, un Vasarsvētki iezīmēja šī jaunā laikmeta sākumu.

Viņš iesaistās cilvēciskajās lietās
nevis ar mērķi izraisīt garīgu „uguņošanu”, bet
lai praktiskā veidā atbildētu uz taustāmām
vajadzībām – gan jūsu personīgajā,
gan draudzes dzīvē.

Protams, Svētais Gars kā Dievības trešā persona bija klātesošs un aktīvs uz zemes kopš paša sākuma. Viņš piedalījās radīšanā. Viņš iedvesmoja praviešus. Viņš nodrošināja vadības dāvanu Israēla soģiem. Kāpēc tādā gadījumā Bībelē uzsvērtā Gara īpašā nāksana ticīgo vidū pēc Kristus pacelšanās debesīs? Ja Viņš te bija arī iepriekš, kas tagad ir mainījies?

Gara jaunais uzdevums ir ļoti cieši saistīts ar Kristus personu un vēsti. Savā atvadu vēstī Jēzus mācekļiem stāsta par Svētā Gara nākšanu un to, ko Viņš darīs (Jāņa 14-16).

Šeit nav nekādas mistērijas. Kaut arī Kristus fiziski nedzīvo ar mums, Gars turpina Viņa kalpošanu. Gars nenes jaunu vai atšķirīgu evaņģēliju. Viņš mūs vada, mūs māca un mums atgādina. „Vitāli svarīgās patiesības, no kurām ir atkarīga dvēseles pestīšana, Viņa [Svētā Gara] spēkā tiek ierakstītas cilvēka apziņā, un dzīves ceļš kļūst tik skaidrs, ka nevienam tajā nav jāklūdās.”¹

Kas tad būtu vissvarīgākais lakmusa tests katram mācītājam vai Dieva ļaužu vadītājam, kas vēlas uzzināt, kurp Gars vada, vai saprast, kas ir „no Gara” un kas nav? Raugies uz Dēlu – Viņa vārdiem, Viņa dzīvi, Viņa misiju – jo caur Garu Kristus joprojām staigā kopā ar cilvēci.

Gara darbība ir atklāta kopībā

Ja mēs saprotam Gara *kāpēc* – Viņa misiju, – tad kā būtu ar Gara *kā?* Kā Viņa klātbūtne izpaužas mūsu kā indivīdu dzīvēs un Dieva ļaužu kopībā?

Mēs to varētu aprakstīt dažādi, bet, iespējams, Gara ietekmes pati būtība var tikt izteikta šādi: Gars mūs vienmēr vadīs

virzienā uz āru nevis uz iekšu, tas ir, Gars mūs vienmēr vadīs virzienā uz Kristu un mūsu līdzcilvēkiem.

To, ka Gara auglim piemīt sociāls ietvars un tā nozīme izpaužas attiecībās ar citiem cilvēkiem, nevaram uzskatīt par sagādīšanos. Un arī tā nav sagādīšanās, ka mīlestības nodaļa (1. Kor. 13) centrējas Pāvila garīgo dāvanu traktējumā. Draudzes vienotība ir organiska. Dzīvībai un uzturam ir jāplūst no viena indivīda uz otru; tā ir jēdziena „viens ķermenis” jeb „viena miesa” nozīme. Gars mūs saista savā starpā.

Kopš laika sākuma Dievs caur savu Svēto Garu ir radījis un pārradījis, konstruējis un atjaunojis. Dieva ļaužu kopība vienmēr ir bijusi Gara kopība. Tā ir vieta, kur Viņš darbojas praktiskā veidā. „Gars atjauno, attīra un svēto cilvēkus, darot tos derīgus kļūt par ķēnišķīgās ģimenes locekļiem.”²

Gara klātbūtne citādi vājos cilvēkus veido par patiesu mācekļu sabiedrību. Garīgās dāvanas sagatavo šo sabiedrību darboties Kristum. Ne visiem mācekļiem ir vienādas dāvanas; izvēle pieder Dievam. Bet primārā – Svētā Gara dāvana – tiek dota ikvienam, kurš patiesi nododas Jēzum Kristum un paklausa Viņam.

Pirmajā vēstulē korintiešiem Pāvils rakstīja draudzei, kurā nebija vienprātības jautājumā par garīgajām dāvanām. Viņš sacīja, ka visiem, kuri ir pieņēmuši Jēzu kā savu personīgo Glābēju, kopīgs ir tas, ka viņi visi ir dzirdīti ar vienu Svēto Garu. (1Kor. 12:13) Svētais Gars un Viņa dažādās dāvanas ir dotas „kopējam labumam” (7. pants NIV) nevis personīgam priekam. Garīgā elitārisma sajūtai draudzes ģimenē vajadzētu būt svešai. Dievs nav devis nekādu mājienu, ka ticīgie paši varētu izvēlēties no garīgo dāvanu „ēdienkartes” sev tīkamās. Dievs izdala dāvanas atbilstoši Viņa tautas vajadzībām katrā konkrētajā vēstures brīdī.

Visi trīs Jaunās Derības garīgo dāvanu uzskaitījumi (Rom. 12:3-8; 1Kor. 12:4-11; Ef. 4:8-12) norāda, ka dāvanu nolūks ir (1) draudzes kopējais labums; (2) Kristus ķermeņa (miesas) izaugsme, lai draudze sasniegtu savu funkcionālo virsotni; un (3) kalpošana. Kaut kam ir jānotiek! Gars ir gan funkcionāls instruments, gan pārmaiņu katalizators.

Un tā, Gara klātbūtne draudzē un mūsu personīgajā dzīvē paveic šo:

– Viņš pārliecina par mūsu glābšanu Kristū. „Šis pats Gars apliecina mūsu garam, ka esam Dieva bērni.” (Rom. 8:16)

– Viņš mums ļauj piedzīvot brīvību, ko sniedz piedošana un atbrīvošana no vainas apziņas. „Kur Tā Kunga Gars, tur ir brīvība.” (2Kor. 3:17)

– Viņš mūs vieno kā Dieva ļaudis. „Lai neceltos miesā šķelšanās, bet locekļi satīcīgi gādātu cits par citu.” (1Kor. 12:25; sal. Ef. 4:3)

– Viņš cīnās pret morālu samaitātību. „Staigājiēt Garā, tad jūs miesas kārtību savaldīsiet.” (Gal. 5:16)

– Viņš rada augļu dažādību. „Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.” (Gal. 5:22; sal. Ef. 4:31, 32)

– Viņš vada Dieva bērnus dziļākā patiesības izpratnē. „Bet Aizstāvis, Svētais Gars, (..) Tas jums visu mācīs.” (Jāņa 14:26; sal. 16:12-15)

– Viņš Dieva ļaužu kopību sagatavo lietišķībai. „Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt

Mani liecinieki (..) līdz pašam pasaules galam.” (Apd. 1:8; sal. Lūkas 24:49)

Tas arī ir tas, ko nozīmē būt Gara piepildītam! Gars Dieva ļaudis sagatavo un dara spējīgus funkcionēt kā ticīgajiem. Šai funkcionēšanai ir praktisks fokuss; tā ir saistīta ar mūsu domāšanu, ar mūsu izvēlēm un mūsu rīcību. „Kad Svētais Gars dievišķās patiesības ir ierakstījis sirdī, tad rodas jauna izpratne, un līdz šim snaudusī enerģija tiek pamodināta sadarbībai ar Dievu.”³

Es šeit nevaru nepieminēt vienu no Gara dāvanām, kurai ir

Gars Dieva ļaudis sagatavo un dara spējīgus funkcionēt kā ticīgajiem. Tas ir saistīts ar mūsu domāšanu, ar mūsu izvēlēm un mūsu rīcību.

Īpaša nozīme ticīgo kopībā – pravietošanas dāvanu, kura ir pieminēta visos trijos Jaunās Derības garīgo dāvanu uzskaitījumos. Šī dāvana „ceļ draudzi” (1Kor. 14:4), nodrošina vadību, ticīgajiem tiecoties saprast Bībeli.

Lai droši saprastu pravietošanas dāvanas dinamisko lomu šajā zemes vēstures noslēdzošajā laikā, mums jāpatur prātā Gara daudzējādā darbība draudzē šodien. Pravietošanas dāvanu, kā tā izpaužas Elenas Vaitas kalpošanā, mums būtu jāsaprot, paturot redzeslokā visu plašo garīgo dāvanu funkciju spektru. Viņas darbi nedz labo, nedz aizstāj pagātnes pravietiskās kalpošanas. Viņa palīdz ticīgajiem atcerēties un saprast pravietiskās vēstis, kas sniegtas jau iepriekš.

Kad indivīdam tiek dota Gara dāvana, tajā skaitā pravietošanas dāvana, šis cilvēks nekļūst par draudzes viduspunktu. Viduspunkts paliek Kristus. Viņš ir evaņģēlija sirds. Draudze pieder Viņam. Draudzes misija ir Viņa. Tā tam vienmēr ir jābūt, pretējā gadījumā reliģija pārvēršas elkdievībā.

Ne viss, kas izskatās, izklausās un „smaržo” kā Gara pildīts, tāds patiesībā ir

„Kā jūs kā Baznīcas vadītājs, pieņemot draudzi ietekmējošus lēmumus, zināt, ka jūs vada Svētais Gars?” jautāja jauns cilvēks, un viņa tonis bija tikpat izaicinošs, cik skeptisks. Jautājums tika uzdots *Let's Talk* tiešajā ēterā un nāca no Klusā okeāna ūnijas koledžas Kalifornijā. Tā bija viena no apmēram 30 videosarunām, kas man bija ar dažādām adventistu jauniešu grupām no visas pasaules, kuru laikā viņi runāja ar mani par visu, kas vien viņiem ienāca prātā. Šis jautājums ir svarīgs, jo tas skar mūsu fundamentālās atziņas par Svētā Gara lomu draudzē un tās vadībā.

Līdz šim mēs esam runājuši par nepieciešamību būt atvērtākiem, atzīstot Svētā Gara praktiskās izpausmes ticīgo kopības izaugsmē un sagatavošanā. Tomēr tajā pašā laikā tie no mums, kas kalpo Dieva ļaudīm, sastopas ar īpašu – un šķietami pretrunīgu – problēmu. Kā vadītājiem un mācītājiem mums ir kārdinājums ietērt sevi, savas runas un īpašos projektus Gara valodā un pasludināt, ka Gars vada savus ļaudis virzienā, kurā mēs gribam doties.

Bet tas, ka mēs *iesvaidām* mūsu plānus ar vārdiem, negarantē, ka mūsu griba tiešām saskan ar Dieva gribu; ievēlēšana vai iecelšana amatā nenozīmē mūsu personīgo nemaldīgu-

mu. Vienkārši sakot, būt Gara vadītam nenožīmē, ka tev vienmēr būs taisnība.

Kā tādā gadījumā mācītājiem un vadītājiem būtu jāmeklē Gara vadība? Esmu sastapies ar vadītājiem, kuri, saduroties ar grūtībām, ieiet sevī un gaida „vārdu no Kunga”. Personīga lūgšana, pārdomas un studijas patiesi ir absolūti nepieciešamas, bet, kad runa ir par Gara vadības meklēšanu, gudri vadītāji uzklausa arī kolēģu padomu. Vadītāju, kurš noslēdzas vientulībā, lai meklētu personīgu *Dievs-runā-uzmani* brīdi – pieredzi, kas var būt ļoti subjektīva – citi var uztvert kā nepastāvīgu un varbūt pat manipulatīvu.

Elena Vaita rakstīja, ka vadītājam vajadzētu uzklaut tos, kuri „darbā ir bijuši jau ilgi un kuri ir ieguvuši dziļu pieredzi Kunga ceļos. Dažu tieksme pašauties pašiem uz sevi un justies kompetentiem plānot un darboties atbilstoši pašu ieskatiem un vēlmēm noved viņus grūtā stāvoklī. Šāds neatkarīgs ceļš nav pareizs, un tam nevajadzētu sekot”.⁴

Ne tikai mācītājiem un vadītājiem, bet visiem ticīgajiem, kuri meklē Gara vadību, sastapšanās ar Svēto Garu obligāti nav noslēpumains, privāts, dramatisks, emocionāls vai svētības auras apņemts piedzīvojums. Ja mēs ik dienas kultivējam atvērtību Gara vadībai, Gars mūs aizsniegs arī sarunājoties ar uzticamu padomdevēju, konsultējoties ar kolēģiem vai pārrunājot lietas ar savu laulāto draugu. Gars mūs var

par kādām kristībām, kuras vadīja tolaik vienīgais reģionā esošais adventistu mācītājs. Viņš bija domājis viens pats tikt ar visu galā, bet tas viņam izrādījās par grūtu. Tā viņš stāvēja upē un runāja vārdus, bet diakoni pagremdēja cilvēkus ūdenī. Mācītājs stāvēja upē 3 dienas un kristīja 3000 cilvēku – katru dienu pa tūkstotim. Es vaicāju Zu Xiu Hua: „Kā tu to izskaidro? Kur ir šīs neparastās atsaucības noslēpums?” Viņa sacīja: „Cilvēki nāca uz mācībām, un viņi redzēja mūsu dedzību un Svēto Garu.” Atbrūņojoties vienkārša un tajā pašā laikā tik spēcīga atbilde.

Dažkārt mēs raugāmies atpakaļ uz Vasarsvētkiem, un mēs raugāmies uz priekšu uz vēlā lietūs izliešanu, un mēs – īpaši rietumnieki – varam viegli iztēloties, ka atrodamies vēstures starposmā, kad Gars „relaksējas”. Kur ir zīmes un brīnumi? Kur ir drāma? Bet neklūdies: Dieva Gars šodien darbojas – neatkarīgi no tā, vai Viņa roku darbs atbilst vai neatbilst mūsu priekšstatiem, kā tieši tam vajadzētu izskatīties.

Pastāv briesmas raudzīties uz Garu tikai kā uz nākotnes spēku, uz ko mums jāgaida un pēc kā mums jālūdz. Mēs riskējam samazināt Gara spēka praktisko ietekmi šeit un tagad, „paaugstinot” to līdz līmenim, kas mums aizvien šķiet gluži vienkārši neaizsniedzams. Mēs varam kļūt garīgi introspektīvi un novērst uzmanību no savas misijas.

Svētā Gara klātbūtne un spēks mūsu dzīvē un draudzē vienmēr būs blakusprodukts nevis galamērķis. Tas ir blakusprodukts paklausībai, labprātībai ik dienas nodot savu dzīvi, savus centienus un izvēles Kristus misijai. Jo tad, kad mēs kā draudze esam fokusēti uz misiju un sakopojam visus savus resursus misijai, mēs atveram sevi Svētā Gara pildījumam un spēkam, bez kā mēs esam bezpalīdzīgi un nespējīgi pildīt savu uzdevumu.

Noslēgums

Gadiem ilgi esmu pētījis, mācījis un sludinājis par Svēto Garu, un brīžiem man nav bijis viegli saprast, kā Gars darbojas Kristus miesā. Bet es aizvien esmu turpinājis ticēt, ka vissvarīgākais jautājums, ko varam uzdot par Garu, ir „Nu un tad?” Kādas praktiskas izmaiņas Gars veic manā dzīvē? Manā lēmumu pieņemšanā? Manā vadības stilā? Atmosfērā, ko es cenšos kultivēt savā darbavietā un draudzē? Manā izturēšanās veidā pret cilvēkiem gan draudzē, gan ārpus tās? Manā attieksmē pret misiju, ko Dievs mums uzticējis? Svētais Gars ir sveiks un vesels. Viņš ir klātesošs un darbojas savā draudzē un savu ļaužu labā tāpat kā senāk. Un Viņš turpinās to darīt tik ilgi, kamēr vien mēs būsime šeit.

No žurnālā *Ministry* aprīļa numura –
www.ministrymagazine.org/archive/2012/04/

Pastāv briesmas raudzīties uz Garu tikai kā uz nākotnes spēku, uz ko jāgaida un pēc kā jālūdz, samazinot Gara spēka ietekmi šeit un tagad.

aizsniegt pat tad, kad apspriežam lietišķus jautājumus draudzes kopsapulcē vai Ģenerālkonferences komitejā.

Un tā mana atbilde jaunajam cilvēkam *Let's Talk* pārraidē bija vienkārša: vadībai draudzē – gan pastorālajai, gan administratīvajai – nekad nevajadzētu tikt skaidrotai kā „personīgam nemaldīgumam”. Ievēlēšana vai iecelšana amatā automātiski nenes sev līdzī tiešo līniju ar Garu. Mācītājiem un vadītājiem ir jāmeklē Dieva Gara vadība tādā pašā veidā, ka ikvienam ticīgajam – personīgi pētot Dieva Vārdu un lūdzot, meklējot plašāku ticības brāļu un māsu padomu un vienmēr to darot ar pazemīgu attieksmi.

Svētais Gars jau darbojas

Apmeklējot Ķīnu 2009. gadā, es sastapos ar divām sievietēm, kuru gadu desmitiem ilgā kalpošana ir nesusi rezultātus, kas gluži vienkārši nepakļaujas cilvēciskajai loģikai.

Hao Ya Jie ir vecākā mācītāja Beiguan Septītās dienas adventistu draudzē Ķīnas ziemeļos. Savu darbu viņa sāka ar saujuņu cilvēku – tikai 25 locekļiem. Un tagad, pēc 20 gadiem, Beiguan draudzē ir 7000 ticīgo. Trīs tūkstoši pulcējas „mātes” draudzē, bet pārējie ir sadalīti 17 draudzēs tuvākajā apkārtnē.

Kad Hao Ya Jie skatās uz tevi, kaut arī viņas vārdus kāds cits tulko, viņas acīs ir neticama spēka un siltuma sajūta; un kad viņa lūdz, tevi caurbj viņas vārdu dedzība.

Drīz pēc tam es Jilin provincē tikos ar Zu Xiu Hua, kuras pārziņā ir apgabals ar 20000 draudzes locekļiem. Kad 1989. gadā tika atcelta virkne valdības noteikto aizliegumu, draudze šajā rajonā piedzīvoja strauju izaugsmi. Viņa stāstīja

¹ Elena Vaita, *Kristus līdzības*, 113. lpp.

² Elena Vaita, *Gospel Workers* (Washington, DC: Review and Herald Pub. Assn., 1948), 287.

³ Elena Vaita, *Apustuļu darbi*, 520. lpp.

⁴ Elena Vaita, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers* (Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1962), 501, 502.

Paaugstiniet JĒZU!

Kas ir Elena Vaita? Pirms gadiem 20-30 šāds jautājums mūsu žurnālā šķistu lieks, jo atbilde uz to adventistu vidū bija pašsaprotama. Tagad gluži tā vairs nav, jo tu vari sastapt ne vienu vien adventistu, kurš neviltotā mulsumā atbildēs apmēram tā: „Hmm, tas vārds ir kaut kur dzirdēts. Vai viņa nav tā, kas sarakstījusi grāmatu Zvaigžņu kari? Nu, vai Kosmiskā cīņa? Es īsti neatceros...” Tāpēc piedāvājam lasītāju uzmanībai fragmentus no Elenas Vaitas Mantojuma fonda direktora vietnieces Sindijas Tačas raksta „Nākotne šodien”¹

Elena Vaita saprot mūsu 21. gadsimta sirds saucieni pēc Dieva, ilgas darīt dzīvē ko nozīmīgu un paliekošu, kā arī vajadzību risināt tādus jautājumus kā nabadzība, atsvešinātība, veselība, izglītība, dažādība, vienotība, integritāte un mūžība.

Ak, jā; viņa ir mirusi. Nē, tas nenozīmē, ka mēs sazinātos ar mirušu sievieti. Principi, ko viņa reiz mācīja, pārsniedz laika robežas un šodien ir pielietojami tikpat labi kā viņas dzīves laikā. Rakstīdama par visdažādākajām tēmām vairāk nekā septiņdesmit gadu ilgā periodā, viņa paaugstināja principus, kuri ir pastāvīgi un neierobežoti laikā.

Kaut arī daži no viņas padomiem par Dieva pazīšanu, lūgšanu, Rakstu pētīšanu un rakstura izaugsmi sakrīt ar citu 19. gadsimta autoru atziņām, viņas garīgajam padomam ir raksturīgs unikāls pasaules redzējums, kas ietver lielo cīņu starp Jēzu un sātanu, labo un ļauno. Viņa vienmēr raudzījās pāri tagadnei uz debesu realitātēm, un viņas raksti atspoguļo šo projekciju.

Līdzīgā kārtā arī daži no viņas padomiem veselīga dzīvesveida jautājumos atspoguļo viņas laikabiedru idejas, tomēr viņa tās nekad nav akli pārņēmusi. Dažkārt viņas mācītie veselības principi bija pilnīgi pretēji vairumam tā laika populāro priekšstatu. Viņa ticēja, ka viņas iedvesmas avots ir Dieva Gars un nevis viņas pašas uzskati vai interpretācijas.

Es nedomāju, ka viņas veselības, garīguma un dzīvesveida principi jebkad kļūs novecojuši, neskatoties uz straujajām izmaiņām pasaulē, jo tiem ir universāls pielietojums. Līdz ar globālo komerciju, komunikācijas tehnoloģijām, terorismu, AIDS un ģimenes sabrukumu mūsu pasaule kopš 1800.-tajiem gadiem ir radikāli mainījusies. Tomēr, iespējams, tieši *pateicoties* šīm straujajām pārmaiņām, viņas padoms kultivēt rāmu uzticēšanos Dievam šķiet tik pārsteidzoši sveigs.

Viena no tēmām, par ko šī autore ir rakstījusi visvairāk, ir rūpes par trūcīgajiem un atstumtajiem. Mūsdienu

nepieredzētās labklājības laikā nevērība pret trūcīgajiem atspoguļo garīgo nabadzību. Iespējams, mūsu nerimstošie jēgas meklējumi vainagotos panākumiem, ja mēs ņemtu vērā un pielietotu viņas ieteikumus par kalpošanu nabagiem.

Cilvēces ilgas ir iepazīt Dievu; Dieva ilgas ir atjaunot cilvēkos savu līdzību. Šī atjaunošana Dievam dod iespēju sazināties ar mums un veidot draudzīgas attiecības, kas ietver mūsu labprātīgu paklausību kā atsaukšanos Viņa mīlestībai. Primārais līdzeklis, ar ko Dievs atklāj mīlestību un savu gribu individuālam cilvēkam, ir Svētais Gars.

Gars izmanto dažādus veidus: Svētos Rakstus, iespaidus uz sirdi, kas tiek pārbaudīti ar Vārdu², dabas grāmatu³, ārpus Bībeles praviešus⁴ un ticīgo kopienas. Tāpēc atklāt un praktizēt praviešu rakstos ietvertos Gara iedvesmos dzīves principus ir viens no veidiem, kā iepazīt un komunicēt ar pašu Dievu.

Efeziešiem 4:11-13 norāda, ka pra-

vietošanas dāvana turpinās pastāvēt, līdz draudze sasniegs pilnīgu briedumu un vienotību, savukārt 1. Korintiešiem 12 un Romiešiem 12 identificē pravietošanu kā vienu no Gara dāvanām. Septītās dienas adventisti un pati Elena Vaita⁵ savu pravietisko aicinājumu balsta uz Joēla 2:28, 29 un Atklāsmes 12:17; 19:10 pravieto-
jumiem.

Septītās dienas adventistu draudze tic, ka Elenas Vaitas raksti iztur bībelisko pārbaudi attiecībā uz Kristus apliecināšanu⁶ un saskaņu ar Rakstiem⁷. Viņas vēstis nav pretrunā Dieva iepriekšējai atklāsmi caur praviešiem un Dēlu, Jēzu. Tāpēc septītās dienas adventisti uzskata Elenu Vaitu par, kaut arī cilvēcisku, tomēr dievišķi nozīmētu vēstnesi, tāpat kā Vecās un Jaunās Derības pravieši bija Dieva nozīmēti vēstneši⁸.

Kaut arī adventisti oficiāli uzskata Elenas Vaitas rakstus par autoritatīviem, tie vienmēr ir pakārtoti Bībelei. Mēs ticam, ka viņa sniedza vēstis no Dieva draudzes izaugsmei, iedrošināšanai un stiprināšanai. Daži adventisti uzskata, ka Elenas Vaitas dāvanas primārais mērķis bija garīgais iedrošinājums, bet ne patiesības definēšana vai kļūdu labošana. Tomēr pirmie adventistu līderi formāli atzina Elenai Vaitai dotās Dieva atklāsmes kā tādas, kam piemīt teoloģiska autoritāte.

Šodien Septītās dienas adventistu Baznīcas nostāja joprojām ir tāda, ka viens no Elenas Vaitas rakstu nolūkiem ir vadīt ticīgos Svēto Rakstu mācību izpratnē un to pielietošanā. Pati Elena Vaita uzskatīja, ka viņas loma cita starpā ietver arī kļūdu labošanu un „atvērt citiem Rakstus tā, kā Dievs tos ir atvēris man”.⁹

17 gadu vecumā Elena Vaita saņēma pirmo atklāsmi un drīz pēc tam atzina savu aicinājumu nest ļaudīm Dieva pravietiskās vēstis. Septiņdesmit gadus ilgās publiskās kalpošanas laikā viņa apgalvoja, ka viņas aicinājums ir cilvēcisks, bet Dieva balss runā uz viņu caur Svēto Garu¹⁰.

Elena Vaita cēlusies no metodistu vides. Divpadsmit gadu vecumā viņa tika kristīta pagremdējot un kļuva par Metodistu draudzes locekli. Deviņpadsmitā gadsimta metodisti ļoti uzsvēra disciplinētu dzīvi, un tas bija metodistu mācītājs, kurš četrpadsmitgadīgo Elenu Harmonu (viņas meitas uzvārds), kad viņu mocīja vainas apziņa un bailes, iedrošināja, stāstot par Dieva

bezgalīgo mīlestību un žēlastību. Vēlāk viņa šo notikumu aprakstīja kā svarīgāko pagrieziena punktu savā kristīgajā pieredzē, kura rezultātā viņas iepriekšējo priekšstatu, ka Dievs ir prasīgs un bargs, nomainīja izpratne par Viņu kā laipnu un maīgu Tēvu. Šī agri atklātā patiesība kļuva par viņas rakstu vadmotīvu.

Elenas Vaitas pasaules uzskats un teoloģija tika pārbaudīta Rakstu gaismā. Viņa uzskatīja, ka Bībele sevi izskaidro pati. Gan savos rakstos, gan publiskajās uzrunās viņa bieži akcentēja Bībeles centrālo lomu. 1851. gadā viņa rakstīja: „Es iesaku tev, dārgo lasītāj, Dieva Vārdu kā tavas ticības un prakses pamatlikumu.” Savos rakstos ietvertās detaļas un atklāsmes viņa uzskatīja par līdzekļiem, kas palīdz labāk saprast Dieva Vārda patiesības. Viņasprāt, Bībele satur visus norādījumus, kas ticīgajiem nepieciešami, lai saprastu un pieņemtu glābšanu.¹¹ Viņas raksti un liecības bija „mazāka gaisma, lai vestu vīrus un sievas pie lielākās gaismas”¹².

Elena Vaita nekad nepretendēja uz viņai pašai piemītošu autoritāti. Viņa ticēja, ka viņas autoritāte ir tikai posms komunikācijas ķēdē, ar kuru Dievs deva norādījumus saviem ļaudīm.

Pētījumā, kurā piedalījās 2848 Elenas Vaitas rakstu lasītāji un 5375 nerasītāji¹³, atklājās intriģējošas sakarības. Tas parādīja, ka tie, kuri lasa Elenas Vaitas rakstus:

- (a) savas attiecības ar Kristu vērtē kā ciešākas un intīmākas – salīdzinot ar nerasītājiem atšķirība 26%;
 - (b) ir pārliecinātāki par savu glābšanu – atšķirība 23%;
 - (c) ir labprātīgāki identificēt savas garīgās dāvanas un iesaistīties draudzes kalpošanā – atšķirība 16%;
 - (d) ir labprātīgāki investēt naudu misijas projektos – atšķirība 10%;
 - (e) jūtas labāk sagatavoti piedalīties misijas programmās – atšķirība 25%.
- Pētījums tāpat parādīja, ka Elenas Vaitas rakstu lasītāji procentuāli vairāk nekā nerasītāji ik dienas pēta Bībeli, aizlūdz par konkrētiem cilvēkiem, raugās pozitīvāk uz draudzi un vairāk cilvēkiem liecina par Jēzu, uzaicinot viņus uz draudzi.

Kāds cits pētījums, ko nesen Savienotajās Valstīs veica kompānija „The Barna Group” par dažādu konfesiju protestantu mācītāju lasīšanas praksi, Elenu Vaitu min kā vienu no populārākajiem autoriem mūsdienu

jauno garīdznieku vidū.¹⁴ Pētījuma kopsavilkumā teikts, ka „mācītāji vecumā līdz 40 gadiem deva priekšroku vairākiem autoriem, kurus gados vecākie draudzes līderi nevērtēja tik augstu. To vidū bija biznesa konsultants Džeimss Kolinss, profesors Toms Reiners, deviņpadsmitā gadsimta Septītās dienas adventistu ikona Elena Vaita un mācītājs Džons Ortbergs”.

Septītās dienas adventistu draudzes locekļiem būtu jāvairās teikt: „Es tam ticu tāpēc, ka tā saka Bībele un Elenas Vaitas raksti.” Mēs ticam tāpēc, ka tā saka Bībele – un punkts. Bībele ir mūsu kristīgās ticības vienīgais pamats un augstākā autoritāte, un pati Elena Vaita stingri un noteikti pasvītroja Bībeles centrālo lomu. Viņas rakstu nolūks ir „vadīt Svēto Rakstu mācību izpratnē un to pielietošanā dzīvē”¹⁵.

Viņa mudināja ikvienu draudzes locekli, ikvienu kristieti strādāt to glābšanai, „par kuriem Kristus miris”¹⁶. „Paaugstiniet Jēzu,” viņa rakstīja, „paaugstiniet Viņu svētrunās, dziesmās un lūgšanās.”¹⁷

¹ Raksts publicēts krājumā *Experiencing the Joy*, A level:4 resource the LIFE development discipleship pathway. Seventh-day Adventist Church in the British isles, 2010.

² Jāņa 16:14; Jesajas 8:20

³ 1. Korintiešiem 11:14

⁴ Joēla 2:28, 29

⁵ White, Ellen G.; Loma Linda Messages, Leaves of Autumn, 1987., 33. lpp.

⁶ 1. Jāņa 4:1-3

⁷ Jesajas 8:20

⁸ 2. Mozus 4:15, 16

⁹ White, Ellen; Testimonies for the Church, Vol. 8., Pacific P. 1855-1909, 236. lpp.

¹⁰ „A Message to the Churches”, Review and Herald, 18 July 1907; 8.

¹¹ White, Ellen G. Selected Messages, 1. sēj., Review and Herald P. 1958, 17. – 18. lpp.

¹² White, Ellen G. Colporteur Ministry, Pacific P, 1953, 125. lpp.

¹³ Dudley, Roger L, and Des Cummings, „Who Reads Ellen White?”, Ministry Magazine Oct. 1982: 10-12.

¹⁴ <http://www.barna.org/barna-update/article/5-barna-update/178-survey-reveals-the-books-and-authors-that-have-most-influenced-pastors>

¹⁵ „The Inspiration and Authority of Ellen G. White Writings.” Ministry Magazine, Aug. 1982: 21.

¹⁶ „Christ’s Commission,” Review and Herald, 10 June 1880: 369.

¹⁷ White Ellen G., Gospel Workers. 1915th ed. Review and Herald Pub., 1915, 1948, 160. lpp.

Apdāvināta ar RADOŠUMU

*“Atceros, kā mamma teica: “Lai kur tu ietu, tu pārstāvi savu ģimeni.” Šie vārdi man izteica gan piederību, gan atbildību, ģimene ir svarīgākais mani veidojošais faktors.” Tā saka **Līvija Baltrušaitē**. Sākot uzskaitīt, ko viņa dara un par ko atbild, jāsāk brīnīties – kā viņa visu paspēj? Bet varbūt viņas teiktas ļauj to mazliet apjaust.*

Mēs nākam no Bauskas, un šobrīd tētis kalpo kā Bauskas draudzes vecākais, bet mamma ir draudzes sekretāre, tie, es domāju, ir tādi sirds darbi, tāda brīvprātīga atsaukšanās Dieva mīlestībai. Ikdienā vecāku darbs cieši saistīts ar cilvēkiem, tētis strādā Latvenergo, mamma ir skolotāja un direktores vietniece izglītības jomā. Brālis šobrīd ir pilnas slodzes students, atslēgas vārds, kas raksturo viņa studijas – elektronika. Mani noteikti raksturo mana ģimene, draugi, pilsēta no kuras nāku – Bauska, mana draudze, mans darbs – sekretāre, manas aktivitātes – darbošanās Adventes Vēstīs, jauniešu lapā, Bauskas draudzes jauniešu vadītājas prieki un pienākumi, iesaistīšanās gan kristīgās, gan ar baznīcu nesaistītās aktivitātēs, un man šķiet, ka tas viss ir uzdāvināts, un es jūtos laimīga ar to, un ļoti pateicīga.

Kad tu saprati, ka Dievam ir vieta tavā sirdī un dzīvē?

Uz baznīcu mūs aizveda mamma, es biju bērnudārzniece, un manas apzinātās atmiņas vienmēr ir saistītas ar būšanu draudzē. Atceros, kā no bērnu sabatskolas izaugu līdz jauniešu nodarbībām, un tikko kā pati izkāpu no bērnu grupiņas, tā nāca iespēja pasniegt bērniem nodarbības, kopā ar viņiem izaugu par jauniešu vadītāju.

Atrodoties kristīgā vidē, pieņemot šo dzīves modeli, ticība šķiet pašsaprotama lieta, bet kad pusaudžu gados nāca identitātes meklējumi un savas vietas apzināšanās, tad lēmums – Vai Dievs manā dzīvē ir pa īstam? – bija jāpieņem man pašai. Šajā procesā nozīmīga bija draudzes atmosfēra. Ir cilvēki, kuri varbūt pat nepazīnāti ļāva izjust piederību, tad ļoti svarīgi bija, ka mani pieņem kā personību, nevis ģērbšanās stilu, talantus, prasmes vai uzvedību.

Tāpat arī vecāki man parādīja dzīves patiesības ar piemēru, ticības dēļ man nekad netika izteikti ierobežojumi vai kas aizliegts, ne draudzības, ne pasākumu, ne kādā citā jautājumā, man šķiet, ka dzīve dabiski saauga ar ticību un liekais pats atbira nost. Izvēles un situācijas mēs vienmēr apspriedām ar vecākiem, un es mācījos no viņiem toleranci un labas attiecības, pirmām kārtām, jau ar cilvēku, neskatoties uz viņa statusu, dzīves nostāju un citiem parametriem, es biju brīva izdarīt savu izvēli, un vienmēr, kad es kaut kur devos, tētis mani pavadīja ar vārdiem – tu tikai piezvani, es atbraukšu pakaļ. Es jutos droša, un man patika šī drošā piederības sajūta.

Manas pārdomas bija ilgas, jo tā ir tikai viena puse no ticības – attiecības ar apkārtējiem –, otrs lielais jautājums bija manas attiecības ar Dievu. Bija kāpumi un kritumi, bet tad

kādā Bībeles izpētes nodarbībā es sapratu, ka tas viss tomēr notiek pa īstam, un no prāta šī doma nokļuva manā sirdī, kā E. Talbota teica vienā no savām uzrunām – neparastākais un dziļākais ceļojums cilvēka mūžā ir 45 cm garais ticības ceļš no galvas līdz sirdij, to brīdi nevar saprast, to var sajust. Man tas bija pilnīgs miers, Dievs kļuva īsts arī manā sirdī un palika lielākā manas dzīves jēga.

Tu skolas laikā biji aktīva (spēlēji skolas lugās, ar panākumiem piedalījies izcilnieku konkursā). Kas ir veicinājis tavu radošumu un aktīvu skatu uz dzīvi?

Radošums manā dzīvē ir Dieva dāvana. Man vienmēr ir patīcis būt klāt, darīt, piedalīties, rīkot, iesaistīties, bet tas ir prātīgs arī pārvarēt sevi, pateikt jā un tad pārvarēt kautrību, bailes, satraukumu, domas, ka neproti, ka nevari. Tas noteikti ir sācies bērnībā, mamma mudināja piedalīties dažādos skolas pasākumos, olimpiādēs, ārpusklases pulciņos, tētis radošu atmosfēru uzturēja, daloties ar labāko mūzikas un literatūras pasaulē, un visi mani jā un nē tika pieņemti saprotoši. Kad pati sāku izdarīt apzinātas izvēles, šī darīt griba nekur nepzuda, Dievs par to parūpējies.

Pēdējā laikā es saprotu, ka liels ir mans prieks darboties draudzē, ar draudzes jauniešiem, bet tikpat liels prieks ir iziet ārpus draudzes, un sabiedrībā, kura vēl nepieder draudzei, ļaut aizdomāties par šīm vērtībām. Šī gada laikā trīs lielākie iepriecinājumi un izaicinājumi bija piedalīties radošuma apmācībās – “Izbīdi savu ideju”, kur prezentēju draudzes jauniešu ideju, Loesje kustības apmācības un starptautisks jauniešu projekts – “Self D_evolution”, kur sastapu ļoti dažādus jauniešus, un vienmēr mūsu sarunas nonāca līdz jautājumam par reliģiju, ticību, Dievu, un es domāju, ja Dievs dod šīs iespējas piedalīties, ko Viņš ar to vēlas man pateikt?

Pastāsti par savu darbošanās Bauskas draudzē, vai jums daudz jauniešu un kādi viņi ir?

Šobrīd mans galvenais pienākums draudzē ir būt par jauniešu vadītāju, tas skan formāli, bet kopā ar saviem jauniešiem esmu gan viena no viņiem, gan mamma, gan auklīte, gan draugs, gan vienaudzis un pieaugušais. Mēs esam kopā, mēs draudzējamies, mēs veidojam jauniešu dievkalpojumus, kad liela daļa pienākumu ir mūsu pašu rokās, kā protam un spējam, palīdzam iknedēļas dievkalpojumos, pagājušā gada rudenī sākām organizēt intelektuālu spēļu pēcpusdienu – DARB-NĪCA, reizi mēnesī neformālā gaisotnē pavadām laiku viens otra sabiedrībā kopā ar draugiem, kuriem vēlamies pastāstīt par Jēzu, vairākkārt esam piedalījušies labdarības akcijās – Labestības diena, Engēļi pār Latviju Jelgavas pilsētā. Vasarā rodas spontānas idejas, bieži vien pēc dievkalpojuma atskan jautājums – Līvij, ko šodien? Tad mēs dodamies izbraucienā ar velo vai piknikā, ciemojamies viens pie otra.

Nu jau kādu laiku tu esi Rīgā. Kur un ko tieši tu dari?

Rīgā esmu jau septīto gadu, atnācu šeit, lai mācītos vidusskolā, tā bija mana pārgalvīgā drosme, atceros, kā kādu pēcpusdienu tētis veda mani mājās pēc skolas, un es vienkārši pateicu teikumu – pēc izlaiduma iešu mācīties uz Rīgu. Ģimenē par šo jautājumu nebija lielas diskusijas, vecāki šo faktu pieņēma ļoti saprotoši, paldies Dievam, ka viss veiksmīgi nokārtojās, un es tiešām varēju gan mācīties, gan dzīvot Rīgā, jo pirms tam man nebija ne jausmas, kādus pūliņus un finanses tas varētu prasīt. Tā es ieguvu vidējo izglītību Rīgas Kultūru vidusskolā un ar pilnīgu mieru sirdī iesniedzu

dokumentus studijām, absolvēju universitāti, un šobrīd pirmo gadu neesmu oficiāls students, tomēr turpinu izglītoties neformāli. Un jau nedaudz vairāk kā gadu strādāju Latvijas draudžu savienībā kā bīskapa sekretāre.

Zinu, ka viena no tavām aizraušanām – dzejas rakstīšana – ir pamanīta.

Spēles ar vārdiem, tā arī ir dāvana. Es vienmēr esmu kaut ko rakstījusi, bet neesmu tiekusies pēc publikācijām. Tad palēnām draugu lokā ienāca rakstoši cilvēki, mēs mēdzām mainīties ar pierakstiem, apspriest, diskutēt, sākām palikt drosmīgāki un atklātāki, pirmās publikācijas, protams, lasāmas skolas izdotajos almanahos. Bet pamanītākās manas literārās aktivitātes – Rūdolfa Blaumaņa muzeja “Brakī” izdotajā grāmatā iespiests arī mans apcerējums, tāpat piedalījies Mazās Ģildes rīkotajā jauno literātu un mūziķu ciklā – Krāsa. Skaņa. Vārds. (2011./2012.) – Rudens, Ziemā, Pavasarī. Atbilstoši katram gadalaikam tikāmies literāros vakaros, katrs līdzdalīja savus radošos darbus, šobrīd aktuāla ir ideja šos rakstu darbus izdot arī iespiestus. Šajā e-vides laikā izmantoju interneta sniegtās priekšrocības, publicējos blogā, kā arī sociālo portālu profilos, tā mēs, tādi sajūtu cilvēki, sazināmies viens ar otru.

Dzirdēju, ka tev ir interese par ķīniešu valodu, tu to mācies. Vai nav grūti – tur tik sarežģīta rakstība un intonācijas?

Šo interesi arī nav iespējams izskaidrot, ceru, ka kādreiz Dievs man pateiks priekšā – kāpēc? Ķīniešu valoda bija iemesls, kāpēc es izvēlējos mācības Rīgā, jau 8. klasē man bija skaidrs, ka man tas jādara, sāku šo valodu apgūt vidusskolā, pēc tam ļoti pašsaprotami pieteicos Āzijas studijām Latvijas Universitātē, šo izvēli arī pavadīja pilnīgs miers, dokumentus iesniedzu tikai divās studiju programmās, man nebija daudz variantu, man bija skaidrs, ko vēlos, un veiksmīgi iekļuvu studēt gribētāju skaitā. Pagājušajā vasarā ieguvu bakalaura grādu Āzijas studijās.

Valoda pati par sevi ir ļoti skaista, vizuāli pievilcīga, fonētiski savdabīga un ļoti jēgpilna. Man šķiet, ka grūti nav pareizais vārds, kas raksturo valodas mācīšanās procesu, es vienmēr esmu teikusi, ka tas ir laikiētilpīgi. Tas ir atklājumu process, reizēm viegli, reizēm ar piespiešanos, ar negulētām naktīm. Bet man vienmēr ir bijusi sajūta, ka ir tā vērts.

Ko tu domā par jauniešiem draudzē, vai viņiem ir iespēja sevi realizēt un justies piepildītiem?

Es domāju, ja cilvēkam ir attiecības ar Dievu, tad draudze pār tām nedominē, bet tā noteikti, manā skatījumā, ir viena no veselīgas draudzes iezīmēm, ka draudze ir saistoša vieta jaunietim. Pavērojot situāciju, domāju, ka šajā jautājumā mums ir jāaug, gan jauniešiem, gan draudzēm. Draudze ir atbalsta punkts, un, ja es tur jūtos droši un komfortabli, es varu realizēt sevi un būt piepildīts, un, ja katrs no mums tā justos savā draudzē, varbūt mums būtu vēl vairāk prieka, bet man šķiet, ka draudzes ikdienas dzīvē atslēgas vārds šodien ir tolerance. Ne tikai es gribu labi justies, to vēlas visi, kas veido šo kopienu, es cenšos sajust tās robežas, ko es varu darīt, lai labi justos pati un mans blakussēdētājs, ko es varu pieņemt no notiekošā, lai otrs labi justos. Ja mēs draudzi saucam par ģimeni un vēlamies tajā dzirdēt bērnu smieklus, un saņemt no pieaugušo gudrības, tad ir laiks mīlēt draudzi.

Tatjana Tomsone

DIEVA APSARDZĪBA MANĀ DZĪVĒ

1. gadījums

Tajā laikā mācījos pamatskolā. Mammīte mani todien sūtīja uz veikalu. Tas atradās labu ceļa gabalu no mūsu mājām. Turpat netālu no veikala dzīvoja arī dažas manas draudzenes un skolas biedrenes. Tādēļ mani nepārsteidza, ka, jau pēc iepirkšanās dodoties mājup, aiz muguras izdzirdēju, ka mani kāds sauc. Es pagriezos un ar šausmām ieraudzīju, ka aizmugurē man pieskrējis liels, melns suns un, zobus atriezis, gatavojas kost kājā. Šausmu sajūta bija tik spēcīga, ka es turpat uz ceļa nokritu zemē. Šis mans kritiens savukārt nobiedēja suni, un tas aizskrēja. Vēlāk apjautājos visiem paziņām, kurš tobrīd bija saucis mani vārdā? Izrādījās, ka neviens. Tā bija Dieva aizgādība pār mani.

2. gadījums

Tas notika 1945.gada agrā pavasarī, kad krievu armija nāca iekšā Latvijā, bet vācieši atkāpās. Man bija 14 gadi. Mēs dzīvojām Līgatnē. Tur vācieši tobrīd jau bija aizgājuši, bet krievi vēl nebija ienākuši. Daudzi cilvēki devās prom bēgļu gaitās, bet mana mammīte neuzņēmaš tādu risku kaut kur doties viena ar trim bērniem. Tādēļ arī palikām turpat Līgatnē. Kādu dienu, kad biju pagalmā, pēkšņi izdzirdēju ložmetēja šāvienus un tad arī ieraudzīju ļoti zemu lidojošu lidmašīnu ar kāškrustiem, no kurienes šāva. Ja būtu iepriekš dzirdējusi motora troksni, būtu paguvusi paslēpties, bet es nedzirdēju. Šāva lidmašīnas ložmetējnieks. Varbūt viņš domāja, ka gaidām krievu armiju, ja jau neevakuējamies. Es nokritu zemē, apķērusi galvu ar rokām. Nodomāju – ja trāpīs pa rokām, varbūt izdosies pasargāt galvu. Taču šāviņi krita visapkārt, bet man neviens netrāpīja.

Es uzaugu adventistu ģimenē, bet biju diezgan brīvdomīga meitene. Tomēr pēc šī gadījuma sāku aizdomāties, ka tā nav nejauša sakritība un ka katram cilvēkam ir savs sargeņģelis. Ka arī mani Dievs sargā.

3. gadījums

Tas notika, kad mācījos vidusskolā Rīgā. Man bija 18 gadi. Man patika reizēm apmeklēt jauniešu atpūtas vakarus ar dejām. Toreiz tajos bija laba atmosfēra, nebija iereibušu, neviens tajos nesmekēja. Dejās es iepazinot ar ukraiņu puisi. Attiecības mums veidojās normāli, viņš bija pieklājīgs. Man likās, ka zinu par viņu diezgan daudz. Līdz tai reizei kādā vēlā vakarā pēc kārtējā deju vakara, kad viņš uzstāja, lai es dodos pie viņa uz mājām. Mēs tobrīd gājām pa Brīvības ielu.

Es atteicos. Tad viņš ar varu vilka mani līdz Gaisa tiltam. Tad pieķēros pie tilta margām un teicu, ka tālāk neiešu. Tad viņš izvilka nazi un draudēja sagriezt manu seju, ja tūlīt pat neiešu līdz. Viņš teica, ka skaitīs līdz trīs. Viņš sāka: „Viens, divi...” Šajā brīdī uz tilta pretējās puses parādījās cilvēku bariņš, kas nāca, pēc visa spriežot, no kādām viesībām. Puisis novāca nazi, bet ar otru roku tomēr mani neatlaida un vilka līdz. Tie cilvēki pagāja mums garām un apstājās pie savas mājas, taču iekšā negāja. Viņi jau pēc mūsu izskata redzēja, ka neesam nekāds mīlnieku pārtis, tieši otrādi, ka nepavisam neesam draudzīgi viens pret otru.

Tad es nolēmu izmantot šo brīdi, jo sapratu, ka tas jādara tagad, pēc brīža jau būs par vēlu. Izrāvu savu somiņu no puša rokas, tās saturs izbira uz trotuāra, bet tas nebija svarīgi. Pieskrēju pie šiem cilvēkiem, bet no pārdzīvotā pat nespēju parunāt. Viņi mani mierināja un uzaicināja līdz nākamajam rītam palikt pie viņiem, tad tikai doties mājās. Tā arī izdarīju. Tā es atkal tiku pasargāta no lielām briesmām.

4. gadījums

Tad man bija kādi 19 gadi. Man ļoti patika slidot, un ziemā es apmeklēju publisko slidotavu „Daugava” Grīziņkalnā. To izmantoja daudzi apkārtnes jaunieši, jo tā bija pietiekami plaša. Vēl tur zem tribīnēm bija hokeja laukums, ko arī drīkstēja izmantot, kad nenotika treniņi. Šajā hokeja laukumā arī bija labāks ledus, ne tik noslidots. Slidotavā es iepazinos ar kādu puisi, ar kuru kopā mēs dažreiz slidojām. Dažas reizes viņš mani bija aicinājis arī paslidot pa šo hokeja laukumu. Tajā reizē viņš atkal mani turp aicināja. Es piekritu. Parasti pēc tam mēs vēl kādu brīdi paslidojām kopējā laukumā. Tomēr šoreiz kāda balss man it kā teica: „Neej pa izeju no hokeja laukuma, bet ar visām slidām kāp augšā uz tribīnēm!” Tas bija pretēji jebkādi loģikai, bet es paklausīju. Puisis arī kāpa līdzī. Viņš mani neatturēja, bet arī negāja prom. Uzķāpusi augšā es redzēju, ka tur ir cita izeja no slidotavas. Tur bija daudz cilvēku. Šeit man nemaz nebija jāiet pa vientulīgām vietām. Pie izejas mums klāt pienāca kādi 5 vai 6 jaunieši un sāka visai rupji pārvest puisim, ka viņš esot šos piekrāpis. Tad es sapratu, ka viņiem bija kādi ļauni nodomi pret mani, ka uz pierastā ceļa man bija sagatavotas lamatas. Tur, kur tobrīd atrados, cilvēkos, es biju glābta. Jāteic, tajā laikā noziedzība plauka, bija bīstami vispār vienam kaut kur iet, sevišķi diennakts tumšajā laikā. Tā Kungs atkal mani izglāba no draudošām briesmām. Pēc šī gadījuma es arī kādu laiku izvairījos apmeklēt slidotavu, jo tajā nejutos droši.

5. gadījums

Biju jau pāri pusmūžam. Dēli bija atgriezušies no armijas. Kolhozs viņiem piešķīra zemes gabalu Ikšķilē netālu no Daugavas, bet viņi to piedāvāja man, jo pašiem zemes darbi neinteresēja. Es labprāt piekritu, iestādīju tur ābelītes, iesēju šo to. Pati toreiz dzīvoju Salaspilī. Kādu reizi pavasarī aizkavējos ar sēšanas darbiem. Tuvojās jau pusnakts, kad visu pabeidzu un devos uz pēdējo vilcienu. Ielas bija tukšas, neviena cilvēka. Sajūta man bija ļoti nepatīkama. Te pie manis pienāca liels vilku suns bez pavadas un uzpurņa. Viņš mani apostīja un sāka iet blakus. Sākumā pat nobijos, bet suns neko nedarīja, tikai gāja līdzās. Tā nonācām līdz stacijai. Tur uz perona sēdēja 3 nepatīkama izskata vīrieši un, mani ieraugot, sāka sačukstēties. Man kājas kļuva ļenganas. Viņi jau tā kā sāka gatavoties uz celšanos, bet tad ieraudzīja suni. Visi trīs uzreiz atslīga uz soliņa atpakaļ un vairs neizrādīja par mani nekādu interesi. Sunītis mani pavadīja un sargāja līdz pat iekāpšanai vilcienā. Tad vēl noskatījās pakaļ ar tādu skatienu, ka darbs ir padarīts, un lielā ātrumā aizskrēja pa to pašu ceļu atpakaļ. Vēlāk avīzē „Rīgas Balss” lasīju, ka šie 3 vīri bija izbēguši cietumnieki un nākamajā dienā bija izvarojuši un nogalinājuši kādu sievieti. Tas patiesi bija brīnums, kā Dievs bija mani pasargājis.

6. gadījums

Tajā laikā strādāju par dārznieci Doles muzejā. Reiz sutīgā vasaras dienā, kad viss gaiss likās elektrizēts, pilns ar pērkona negaisa gaidām un noskaņām, biju savā darba vietā. Nesen bija nolījis lietūs, taču tobrīd nelija.

Veicot ierastos darba pienākumus, biju uzvilksusi gumijas zābakus. Tobrīd gandrīz jau biju pabeigusi savu darbu, atlika vienīgi apkopt dobi netālu no ieejas. To varēju izdarīt, atrodoties uz trotuāra plāksnēm, tādēļ gumijas zābaki nebija nepieciešami. Šī iemesla dēļ iegāju telpā, kurā varēju sakārtoties un pārgērbties. Te mani pēkšņi atkal uzrunāja klusa balss: „Nevelc nost gumijas zābakus, tie tev var noderēt!” Jutos pārsteigta un izbrīnīta, tomēr aicinājumu sapratu pavisam skaidri un nepārprotami. Es paklausīju un devos pie šīs dobes. Strādāju ar dārza šķērēm, izgriežot nokaltušās vai citādi bojātās augu daļas. Pēkšņi pie šķēru metāla gala ieraudzīju gaišu liesmu. Tad nozibsnīja zibens. Kamēr vēl uz to skatījies, apdullinoši nogranda pērcons. Izlāde notika tur, kur pirms brīža biju redzējusi šo liesmiņu. Es nobijos, mani visu nodrebinaja un es pakritu, bet citādi paliku neskarta – gumijas zābaki bija aizkavējuši izlādi caur šķērēm, ko turēju rokā, tad caur roku un caur manu ķermeni zemē. Klusā balss un paklausība tai bija izglābusi man dzīvību.

7. gadījums

Tas notika pavisam nesen. Biju jau pensijā, dzīvoju klusi savā Jēkabpils dzīvoklī mājas augšējā stāvā kopā ar kaķīti. Bija jau vēls vakars, laiks, kad biju radusi doties pie miera. Es vēl kavējos gultā ar grāmatu rokās, kad manu uzmanību piesaistīja savāda skrapstoša skaņa. Tomēr nospriedu, ka tur mans kaķis darbojas ar savām lietām, un nepievērsu tam īpašu uzmanību. Vismaz līdz brīdim, kad pēc brīža kaķis ienāca istabā, apsēdās un skatījās manī, it kā aicinādams līdzī. Skrapstoša skaņa turpinājās tāpat, kā līdz tam. Nu biju spiesta piecelties un doties skatīt, kas noticis. Kaķis devās man pa priekšu un veda mani tieši uz virtuvi. Iegājusi virtuvē, ieraudzīju, kā mans uz ledusskapja stāvošais radioaparāts pēkšņi uzliesmoja ar lielu liesmu. Es ātri izrāvu kontaktakšu no kontakta, un liesma momentā noplaka. Pēc tam noskaidroju, ka no pavisam mazas spraudziņas griestos bija sācis pilēt ūdens tieši uz aparātu. Ūdens savukārt bija sakrājis mājas bēniņos kādā iedobē no pavisam neliela cauruma jumtā. Tā tas no mazām, nepareizām lietām sūcās un pilēja uz radio, un gandrīz izraisīja lielu nelaimi.

Vēl ir bijuši vairāki gadījumi, kurus vēlos te pieminēt dažos vārdos. Vismaz divreiz manā tiešā tuvumā no jumtiem ir nokritušas smagas, asas lāstekas ar ledus gabaliem un sašķīdušas turpat pie manām kājām. Reiz man blakus no koka atlūza un nokrita liels zars ar asu šķēpeli lūzuma vietā. Tikai viens solis mani toreiz šķīra no drošas nāves.

Klusā balss – ne velti šis ir viens no Dieva simboliem Bībelē. Šī klusā balss man dzīves laikā vairākkārt ir glābusi dzīvību, jo esmu tai paklausījusi. Es sirdī jūtu pateicību par visiem šeit aprakstītajiem gadījumiem. Protams, ne tikai par to vien, bet īpaši pateicos par šīm reizēm un vēlos ar to dalīties arī ar citiem, kā arī aicināt – klausiet šai balsij, meklējiet Viņu, kas aiz tās stāv, un jūs tiksiet pasargāti un iegūsiet mieru jūsu dvēselēm.

Nevēlos atklātībā publicēt savu vārdu, jo vēlos izcelt un pagodināt savu Glābēju un savu Dievu nevis sevi.

TEV IESAKA **agate ezera**

Grāmata, ko lasīt

Iesakū izlasīt grāmatu “Stīvs un es”, kura ir par visiem zināmo krokodilu mednieku. Šī grāmata man patika gan tāpēc, ka tā palīdzēja ieraudzīt šo “trako” cilvēku pavisam citā gaismā, gan tādēļ, ka tā caurstrāvo patiesu mīlestību starp diviem cilvēkiem, kuri nolēmuši būt kopā. Ar aizrautību lasīju par viņu piedzīvojumu.

Dziesma, ko jādzird

Jamie Grace – Hold Me. Tāpēc, ka tā ir priecīga, un Dieva rokās ir labi!

Filma, ko jāredz

Soul Surfer. Šī filma mani ļoti uzrunāja, jo tik bieži ir lietas, par kurām šķiet, ka nespēju tās paveikt. Pēc filmas noskatīšanās viss, par ko varēju domāt, bija – kādas vēl atrunas man atradīsies? Kas vispār ir neiespējams? Protams, es vēl tikai mācos dzīvot saskaņā ar šo atziņu.

ZIŅOJUMI

Jau drīz:

Jauniešu Rallijs – 30. jūnijs – 1. jūlijs, Saldus. Satikties vasarā nozīmē satikties Jauniešu Rallijā! Jau trešo gadu pēc kārtas Jauniešu nodaļa organizē Jauniešu Ralliju, kas aicina jauniešus kalpot sabiedrībai un tai vietai, kur Rallijs notiks – šoreiz pilsētā, kas pazīstama kā medus piliens Kurzemē – Saldū!

30. jūnijs

10.00 – Dievkalpojums adventistu Saldus draudzē.
11.00 – Bībeles studijas.
13.00 – Pusdienas.
14.00 – Radošās aktivitātes/darbnīcas pilsētas bērniem un pieaugušajiem.
17.00 – Laiks mēģinājumam/brīvais laiks.
18.00 – Vakariņas.
19.00 – Koncerts.
20.30 – Nacionālā sadejošana.
21.30 – Filma.

Tā kā Rallijs beigsies vēl, ir iespēja palikt pa nakti draudzes telpās (līdz jāņem savs guļammaiss, matracis). Brokastis nākamajā rītā garantētas! Dalības maksa – LVL 2

Pieteikšanās līdz 28. jūnijam, sūtot e-pastu jaun. vad. Intai Jākobsonei bereja@inbox.lv Nestāvi malā, piedalies!

4. un 5. augusts

Jauniešu salidojums TEAMWORK

IMPACT

Aizkraukle

10-19 AUGUSTS

Programmā:

Rīta svētrunas
Joakim Hjortland
Impact Norway vadītājs
un kalpo kā evaņģelizācijas
nodaļas direktors Matteson
misijas skolā Norvēģijā
(Matteson Mission School)

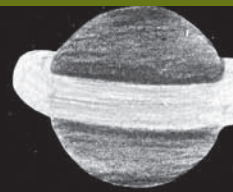
- Semināri-
Latvijas draudžu mācītāji
un draudzes locekļi
- Praktiskā evaņģelizācija
- Liecības
- Dziesmas

Inspiring
Members to
Proclaim the
Advent of
Christ
Together

IMPACT
latvia

Seko līdz jaunumiem

<http://jaunatne.adventisti.lv/>
Twitter: @jauniesi

ES ESMU CEĻŠ, PATIESĪBA UN DZĪVĪBA

Krū: Paklau, māšuk, man te saulītē sildoties prātā ienāca ļoti labas domas.

Krā: Nu, stāsti, kas tās ir par labām domām?

Krū: Redzi, es domāju, cik gan ilgi var tā pa vienu rajonu līdz apnikumam līdināties, ir pienācis laiks ceļot, pasauli apskatīties, ar citiem vārnu bērniem iepazīties. Paskat, kā cilvēki ceļo vienā ceļošanā no vienas vietas uz citu.

Krā: Jā, doma jau nemaz nav slikta, bet uz kuriem mēs varētu aizceļot?

Krū: Tas ir jāapdomā. Nevar jau zināt, kurš ceļš ir tas labākais?

Krā: Varbūt sekosim cilvēkiem? Viņiem taču jābūt pietiekami saprātīgiem savās izvēlēs. Tā vajadzētu būt, jo smadzenes taču viņiem ir, vai ne?

Krū: Ir jau ir, bet tomēr sekot cilvēkiem itin nemaz nav droši! Reiz es to jau izmēģināju. Sākumā viņu izvēlētais ceļš likās plats, saulains un gaišs, bet vēlāk tas kļuva aizvien drūmāks, tumšāks un baismīgāks. Tas veda cauri gandrīz necaurejamiem un necaurlidojamiem mežiem, bīstamiem purviem ar dziļiem akačiem, beigu beigās tie riktīgi apmaldījās un noblandījās pa drūmām takām ilgu laiku, līdz beidzot izkļuva laukā uz normāla ceļa. Un arī

tikai tāpēc, ka daži no viņiem runājās ar DIEVU un lūdza padomu Viņam.

Krā: Ja tā padomā, tad sekot cilvēkiem nemaz nav tik droši!

Krū: Nu ja, ka nav droši! Ja tu, māsiņ, būtu redzējusi, cik viņi bija nelaimīgi un noraizējušies, līdz beidzot atkal izkļuva uz īstā ceļa.

Krā: Laikam jau arī cilvēkiem, lai cik tie gudri būtu, vajadzīgas gan ceļa zīmes, gan norādes, varbūt pat arī kompass, lai tie nenomaldītos no īstā ceļa.

Krū: Jā, tikai kā gan var zināt, kurš ir īstais ceļš? Kurš to var parādīt?

Mamma: Es varu jums pateikt, kurš palīdz cilvēkiem izraudzīties īsto ceļu ne tikai ceļošanai, bet īsto un vislabāko ceļu visai dzīvei.

Krū: Tas nu gan ir lieliski! Vienā rāvienā tikt pie tik laba padoma!

Krā: Nu, saki, mammucīt, kurš to var?

Krū: Jā, kas ir tā laimīgā un īstā ceļa rādītājs?

Mamma: Tas ir tas, kurš par sevi ir teicis: „ES Esmu ceļš...”

Krā: Es zinu turpinājumu! „...patiesība un dzīvība...”

Krū: Tas taču ir Jēzus, vai ne?

Ieva Birziņa, 14 gadi, Cēsis

Monika Purviņa, 12 gadi, Ērgļi

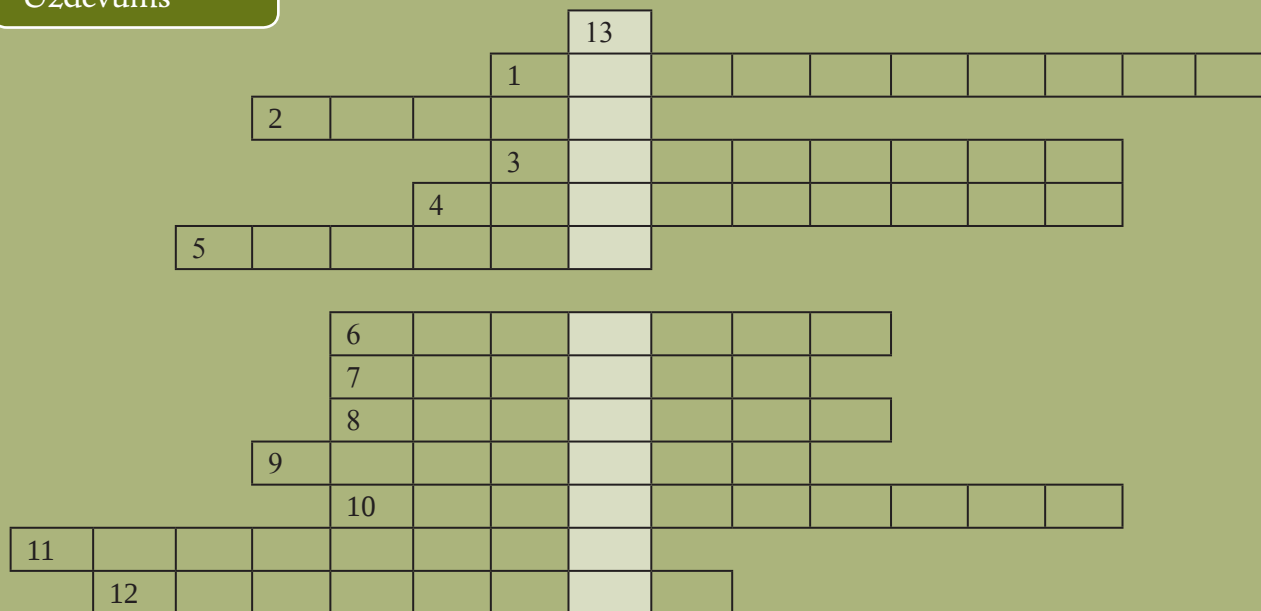
Kad esi redzējis Pasaules gaismu, un tā tev ir atvērusi durvis uz Dieva valstību, un kad Jēzus kā Labais gans ir parūpējies un sargājis tevi, tad ir īstais laiks, lai ceļotu kopā.

Kā tu domā, par kuru ceļu runāja Jēzus? Viņš teica, „Ejiet tajā virzienā, kurā eju Es. Ļauj savai dzīvei virzīties augšup, vienmēr tuvāk debesīm, tuvāk mīlestībai un Dievam. Šis dzīves ceļš būs likumots un grūts, taču pāri tam visam seko Man. Negriezies atpakaļ un neskrien pakaļ savām vēlmēm vai naidam, egoismam un lepnumam. Un ja nu tomēr tu saproti, ka esi nomaldījies, tad griežies apkārt! Nāc ar Mani, uz debesīm!”

Viņš neteica, ”Es jums palīdzēšu atrast ceļu,” lai gan Viņš mums palīdzēs. Viņš teica, „ES ESMU CEĻŠ!” Tur ir atšķirība. Tāpēc, ja mēs cenšamies lasīt par Jēzu un dzīvot kā Viņš, tad tas ir labi. Bet tas nav tas pats, kas staigāt AR JĒZU, atļaut Viņam būt mūsu katra ceļam.

Veids, kā tu dzīvo, nav svarīgi, cik tas ir pareizs, tas tevi tik un tā neizglābs. To izdarīs Jēzus. Viņš ir vienīgais, kas to var izdarīt. Un Viņš ir vienīgais, kas izglābs tos, kas par Viņu neko nav dzirdējuši līdz nokļūst debesīs. Tāpēc, ka Jēzus grib, lai mēs esam tur, kur ir Viņš. Viņš to ir teicis. Un es pavisam noteikti vēlos tur doties. Un tu?

Uzdevums

1. Kam Jēzus teica šos vārdus: „..pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un tad nāc un staigā Man pakaļ”? (Mateja 19:21)
2. Kur aizved nepareizi izvēlēts ceļš? (Sal. pam. 14:12)
3. Debespuses virziens.
4. Pa kādu ceļu tevi vēlas vadīt Dievs? (Sal. pam. 4:11)
5. Kāds ir ceļš, kurš aizved uz

- dzīvību, bet maz to atrod? (Mateja 7:14)
6. Kādā veidā Dievs Izraēla tautu vadīja tuksnesī dienā? (5. Mozus 1:33)
7. Ja dodas ceļojumā vai pārgājienā, vēlams līdzī paņemt...
8. Saskaņā ar Salamana pamācības 15:19, kāda cilvēka ceļš ir ērkšķiem noklāts?
9. Ko Dāvids ir lūdzis lūgšanā

- sūtīt? (Psalmi 43:3)
10. Kas ir jāatzīst, lai iegūtu brīvību? (Jāņa 8:32)
11. Kas iemīl Dievu, tas ir atradis ... (Sal. pam. 8:35)
12. Ar kādas ierīces palīdzību tu atradīsi pareizo ceļu, ja būsi apmaldījies?
13. Kas ir teicis par sevi: „ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība”?

UZDĀVINI MAN BRĪTĪŅU SEVIS

Nedēļu, mēnešu, gadu skrējienā pienāk brīdis, kad arī laulātam pārim ir godīgi sev jāpasaka: mums vajag pietāt, lai kaut neilgā klusumā un divatnībā palūkotos viens uz otru un ieklausītos sava laulātā drauga dvēseles valodā. Tāpēc Dievs ielika sirdī dažiem cilvēkiem tādu vēlēšanos būt kā palīgiem, ceļvežiem, lai laulātiem pāriem palīdzētu šajā attiecību izkopšanas ceļojumā.

Lasītāj, ja tu vēl nezini, kas ir „Pāru dienas”, es centīšos tev par to pastāstīt. Kaut gan, lai kā es censtos, es nespēju nodot tev tās sajūtas, emocijas, skaņas un krāsas, kuras piedzīvoja laulātie pāri, kuri šogad no 4.-6. maijam pulcējās „Pāru dienās” Atmatas novadā, viesu mājā „Bille”. Tas bija septītais gads, kad notika šāda veida pasākums.

Lielajā zālē, ar smalkjūtīgi trauksla senatnīguma pieskaņu, piektdienas vakarā tika klāts viesību galds, kurā pēc ebreju tradīcijām tika sagaidīts sabats. Namamātes un namatēva lomās iejutās Valda un Viesturs, bet pie viņu saimes galda sēdēja daudz laimīgi laulātie pāri. Jā, es varu apgalvot, ka laimīgi, jo viņi bija izvēlējušies trīs dienas viens otru savstarpēji apdāvināt. Pāru dienu organizatoriskā komiteja (kuras sastāvā ir Valda, Viesturs Reķi, Sanita, Māris Pavāri, Gita, Dzintars Vaivodi un Dagnija, Ivo Roderti), gadu strādājam, lai dotu iespēju laulātiem pāriem trīs dienas atstāt visu – mājas, bērnus, darbus, vecākus, radus, pienākumus, hobbjus, draudzes un, aizbraucot atpūtas vietā, veltīt nedalītu uzmanību viens otram. 23 laimīgie pāri sestdienas rītā satikās, lai interaktīvās diskusijās kopā pārrunātu „Ģimenes ceļamērķus”. Pēcpusdienā visi devās uz meistarklasēm, kuru vienojošie moto bija „Izcilās ģimenes lietas” un „Praktiskās ģimenes lietas”. Dienas vidū vēl bija laiks, kuru pāris varēja pavadīt pēc savas izvēles – atpūtai vai dodoties ekskursijā, apskatot skaisto apkārtni.

Mūsu „Pāru dienām” ir daudz labu tradīciju, un viena no tām ir sestdienas vakara programma, kurai pāri gatavojās no pieteikšanās brīža. Šogad tēma bija „Tā ir dzīve, tas nav kino”. Es tev saku, lasītāj, tādu krāšņumu tu nebūsi redzējis – īsta Grammy balvu pasniegšana, kur katrs pāris, pārstāvēd kādu mīlas pāri no kino pasaules, pasākumu krāšņoja ar saviem tērpiem, oriģinalitāti un jautro noskaņu. Pēc vakara programmas jau obligāta tradīcija – sauna un pirts sarunas.

Svētdienas rīta programmas interaktīvā diskusijas tēma bija „Ilgttermiņa laulība – abpusēja uzvara”. Pietiekoši nopietni izklausās, lai atbilstoši studētu, mācītos, klausītos, konspektētu utt.. Kad visu laimīgo pāru priekšā uzradās piecas dāmas (Valda, Sanita, Dagnija, Dina un Gita), viena otru pārspēdama čaloja, lielījās, stāstīja par to, kas atrodas viņu skapjos, bet attiecīgi viņu kungi visu iztulkoja pa savai saprašanai, par to, ko viņi redz sievu skapjos, tad no semināru un konferenču gaisotnes vairs nebija ne miņas. Neliela, teatralizēta skice uzrunāja klausītājus, jo pēc tam atsevišķi pulcējās sievietes un vīrieši, lai pārrunātu tēmu, par to cik dažādi un atšķirīgi lietas redz un uztver sievietes un vīrieši. Likās, ka šo diskusiju mēs nebeigsim nekad.

Jaukā atmosfēra, smieklī, draudzīgi padomi, neviltoti asprātīgas piezīmes par atbilstošajām tēmām, un skaties – jau klāt atvadu brīži. Vēl sekoja tradicionālā izsole, kur saziēdotā nauda palīdzēs vairākiem pārim uz „Pāru nometni” atbraukt arī nākošajā gadā. Katrs pāris mājup brauca ar atslēgu saišķī septiņām atslēgām – savas ģimenes, svētību, vērtību, gudrības, labklājības, prieka, un gandarījuma.

Nezinu, lasītāj, vai kaut nedaudz spēju tev šajās dažās skopajās rindinās parādīt to, kas notika šī gada „Pāru dienās”. Bet man par mierinājumu un tev par iepriecinājumu – arī nākošajā gadā tev būs iespēja pašam braukt, visu sajūst un piedzīvot. Un ja tu nezini, ko dāvināt Ziemassvētkos savai laulībai, tad atceries, ka tas laiks, ko pāris dāvina viens otram, ir vērtība ar ilgtermiņa garantiju. Bet mēs, radošā, iniciatīvas un kalpošanas gara svētītā darba komanda, jau jūnijā pulcēsimies, lai kopā domātu par to, kā vadīt 2013. gada „Pāru dienas” tā, lai mājup braucot liekas, ka viss pasaules nogurums ir pārņēmis miesu, bet sirds un dvēsele pateicas tam Kungam par laimi, par priekštiesību būt Viņa darba kolēģiem un spēt tik ļoti svarīgā lietā kā LAULĪBA ienest attiecību atjaunošanu, dziedināšanu un prieku.

*Dagnija Roderte Liepājā
Papildus informācija mājas lapā
www.paru.nometne.info*

Paldies Tev, māt!

28. aprīlī atvadoties no mūsu draudzes jaunā mācītāja, viņš sacīja: „Nākamajā reizē būšu 12. maijā.” Piebildu: „Tad tev jārunā par mātes tēmu!” Uz to viņš atbildēja: „Ja vēlies, lai atzīmējam mātes dienu, sagādā māsām ziedus!” Jauka sadarbība, vai ne?

Kā lai pasniedzu ziedus savai mātei? Jā, es to varu, aizejot uz I Meža kapiem. Mana māte, kurai 15. maijā būtu 100 gadu, aizgāja dusēt, kad man palika 50. Nu jau 17 gadus viņa ir blakus savai miesīgai māsiņai Adolfīnei Parutei. Ik reizi, kad eju apkopt kapa vietīgu, jāiet garām nedzimušā bērna piemiņas vietai. Piemineklītis mirušajam bērniņam mani uzrunā: arī tu varēji tāds būt! Paldies, māt, ka ļāvi man dzīvot!

Nezinu, cik grūti vai viegli manai mātei bija pieņemt lēmumu atstāt vai izbeigt grūtniecību. Viņa zināja, ka audzinās bērnus viena. Tēvs bija pazudis karā bez vēsts, viens puisēns jau bija, mans brālis ir trīs gadus vecāks par mani. Es paliku mātes klēpī un piedzimu septiņus mēnešus pēc kara. Mātei nebija viegli, bet pēckara laikā tādu māšu netrūka. Kad dzirdu nedzimušā bērna dziesmu, tā mani aizkustina līdz asarām. Paldies, māt, ka ļāvi man piedzimt! Paldies, ka rūpējies par mani, kamēr augu! Paldies, ka nesi uz lūgšanu rokām gan pārbaudes gados Padomju armijā, gan visā manā dzīvē līdz 50!

Kā ir ar mūsu māšu piemiņu? Reiz kādā izvadīšanas reizē kapu pārzinis sacīja: „Jūs skaisti apglabājat, bet kapus jūs nekopjat.” Vai tiešām tā ir patiesība? Mēs sacīsim: „Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs.” Tomēr sakopts kapiņš nodod liecību tiem, kas iet garām. Tas parāda arī mūsu attieksmi pret mūsu dusošajiem tuviniekiem.

Un kā ar mūsu garīgajām mātēm? Vai viņu kapu vietas atzīs par bezsaimnieka vietām? Vai mēs zinām, kur atdusas Sužu angļu valodas pasniedzēja, grāmatas „Audzinātāja” tulkotāja Amālija Karnovska, Bībeles strādnieces Štumburga un Blankenburga utt.? Līdz šim viņu kapu vietīgas kopa Valija Raģe, tagad kopšanu pārņēmām mēs ar dzīves biedri.

Kapsēta ir viena no vietām, kur cilvēki atvērti evaņģēlija vēstij. Mūsu kapsētas ir skaistas, daudzie un dažādie uzraksti uz kapakmeņiem uzrunājoši. Uz Annas Baumanes (no Baldones) kapakmeņa vārdi ir no Atklāsmes grāmatas: „Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.”

Cik labi, ja mūsu garīgo māšu atdusas vietīgas ir sakoptas un uzraksti salasāmi. Labi, ja reizēm atnākam, lai pateiktu paldies Debesu Tēvam par mūsu uzticīgajām mātēm. Cik labi, ja kapu pārzīni varētu sacīt: „Jūs skaisti apglabājat, un uzrunājoši vienkārši skaistas ir jūsu kapu vietas!”

Armands Bērziņš

Svētā Gara dāvana

Katram, kas vēlas saprast Dievu, ir jāsadarbojas ar Svēto Garu. Tas dos padomu, ierosmes, paklausību, svētumu. Svētais Gars būs tas, kas atklāj mūsu grēcīgumu, nepilnības, dos padomu, „kā piedzimt no augšienes” (Jņ. 3:3). Mums ir jābūt sagatavotiem Gara uzņemšanai. Gara vadība apliecina, ka mūsos mājō Kristus. Izmanto Viņa klātbūtni, neapbēdini to un esi tāds, lai Viņš varētu tevī iemājot!

Katra mūsu netaisna rīcība ir pret Svēto Garu. Tikai „jauns radījums” izmanto Svētā Gara dāvētās priekšrocības. Ir jānotiek reformācijai, lai mēs būtu cienīgi Viņa iemājošanai. Svētais Gars pārliecina, kas mēs esam. Mums nav jābrauc uz tālām zemēm, lai kalpotu par misionāriem. Dari to tepat mājās, savā ģimenē, draudzē, savā apkārtnē, kaimiņos!

Svētais Gars ir personība, klātesošs. Mēs nevaram pielūgt Dievu bez Svētā Gara tuvuma. Viņš izmaina mūsu dzīvi. Tā tam jābūt. Ja tā nenotiek, mēs paliekam uz vietas savā nezināšanā, aklumā; atgriešanās nav redzama. Viss atkarīgs no mūsu vēlmes un nodošanās. Mūsu dzīvei vajadzīga Dieva šķīstījošā uguns liesma.

Mums būtu lielāki panākumi sludināšanas darbā, ja mēs būtu nodevušies Gara vadībai. Debesis skatās uz mums, cik esam paviŗi ar saviem spēkiem tikt uz priekšu. Kas ir svētijies Jēzum, tanī iemājo mīlestība un pazemība. Viņi nav noskumuŗi, viņi izstaro saulesstarus citu dvēselēs un gara dziedināšanai. Dievs grib redzēt mūs sirdsšķīstus, ar Kristum līdzīgu raksturu.

Dieva Gars ir sevišķs vienprātības veicinātājs, un, ja rodas nevienprātība vai dusmas, tas norāda, ka Dievs nevar dar-

boties. Arī sātana gars darbojas, lai sašķeltu draudzi nevienprātībā. Dievs nedos Savu Garu, lai cilvēki lielītos. Ļauj Garam tevi vadīt un topi Jēzus mācekļi! Dod Viņam savu sirdi, rokas, kājas, visu... Ir jāmacās pilnīgi nodoties Jēzum. Ir jāatrod laiks, lai lūgtu, lasītu un darītu labu citiem. Tavas, mūsu domas lai kavējas pie Debesu lietām! Ja savu gribu nododam Jēzum, tad mūsu spējas dubultojas. Tā ir iespēja, kura jāapgūst. Pilnīga nodošanās nes augļus. Svētīšanās tevi virzīs arvien augstāk, gars un dvēsele jutīsies atspirguŗi pasaules tuksnesī! Grēks kļūŗ riebīgs, virzoties „no pilnības uz pilnību”. Tev būs skaidras domas, izjūŗas Debesu atmosfērā...

Svētā Gara zaimošana netiks piedota. Tāpēc „neapbēdiniēŗ Garu”... Kas nepieņēŗ Jēzus kalpoŗanu, grēko pret Svēto Garu. Dievs noslēgs Savu darbu krāŗņumā. Ir liela laime būt kristietim, kurŗ nodevies Svētā Gara vadībai. Tāda dzīvē būs tīrs iespaids uz labu. Dievs savus ļaudis vada, tie Viņa īpaŗums. Svētais Gars darīŗ brīnumus, un ļaudis, kuri tiks izaicināŗi, pieņēŗ patiesību. Šīs laiks būs īss, un, kuri paspēs atgriezties, dzīvos!

Debesis nav grūŗi aizsniedzamas, bet jābūt gataviem tajās ieiet! Pilnvērtīgas ticības rezultātā cilvēks ir droŗs. Viņŗ katru dienu kāpj augstāk savu garīgo mēŗķu sasniegŗšanā... Tā ir dzīve, kurai ir mēŗķis, un to Dievs svēŗ. Tā ir sadarboŗšanās ar Debesu būŗnēŗ. Vai esam saņēŗmuŗi Svēto Garu? Drīz notiks lielā pļauja. Dievs savus ļaudis izredzēŗis, apzīmogojis. Skaitlis pilns! Arī tu?..

Ernests Negriŗs

LASI MŪS ARĪ INTERNETĀ

WWW.ADVENTESVESTIS.LV

SEKO MUMS

